واورېنه

(لومړی شعري ټولګه)

ویــــناوال:

محمد وسیم مومند

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

........کتاب پېژندنه...

کـتاب: **واورينه**

ويناوال: **محمد وسيم مومند**

کمپوز او اډيټ: **عبدالوهاب مومند**

اړيکه: ۰۷۸۴۰۰۹۸۴۹ ـ wahabmomand90@gmail.com

د خـپرېدو کال: **۱۴۰۰ ل / 2021ع**

کچه: **رقعي**

چاپ وار: **لـومړی**

چاپ شمېر : **۱۰۰۰ ټـوکه**

خپروندی: **بغلان ادبي بهير**

چاپځای: **شېگل مطبعه**

پته: **کابل ښار، ده افغانان ـ اريانا مارکېټ.**

شمېره: ۰۲۰۲۱۰۰۸۹۶

ددې کتاب د چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنيزو رسنيو د خپرولو حقوق له خپرونديې ټولنې سره خوندي دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اهداء!

زما د ګراني مور سپېڅلي وجود او د ارواښاد پلار سپېڅلي روح ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

د خمار او بهار شاعر .... ح

همېشه به پرې ناري وي د بلبلو.. س

د ښکلا وسیم.. ق

د شاعر څو خبرې.. ت

ښکلې مینه.. 2

خزانې... 3

شین اسمان.. 4

ښکلی بهار.. 5

غزل... 6

بنګړي... 7

غزل... 8

تورې سترګې.. 11

غزل... 12

پېزوان... 13

ښکلې خندا... 14

غزل... 15

بې وفا.. 18

غزل... 19

انصاف.. 22

غزل... 23

خندا.. 24

اباسین.. 25

غزل... 26

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطن 27
غزل 29
د ګلرخو قافله 39
غزل 40
دوست 47
ملغلره 48
حقیقت 49
غزل 50
پېغور 51
غوټۍ 52
سترګې 53
غلامي 55
غیرت 56
شفق 57
موسکا 58
غزل 59
ساقي 60
هسکه غاړه 61
ښیښنه 62
غزل 63
د وطن مختګ 65
غزل 66
شنې پیالې 68
د مرحوم خاطر اپریدي صاحب ددې بیت پر بنا 70

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسرت 71
سفر 72
ارمان 73
د رحمان بابا د کالیزې په ویاړ! 74
اوښکې 75
محبت 77
میو جام 79
خبر 80
تصور 81
غزل 82
د حسن بازار 83
پرخه 85
غزل 86
رباعي 87
مهال 88
عطرونه 89
ننګ 90
غزل 91
قمر 93
کهکشان 94
غزل 95
د شونډو رنګ 97
شرمنده و 98
اختر 99

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوبه 100
بغاوت 101
چنار 102
د نفاق ټکي 103
په اور لمبه 104
غزل 105
پاړکی 106
انحصارې سترګې 107
رسي که نه؟ 108
غزل 109
د مور نړېواله ورځ 111
غزل 112
مورې! 115
نيمه ازاد نظم 116
غزل 117
يادښت 123

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خمار او بهار شاعر

ساقينامه يا خُمريه شاعري په پښتو لرغوني شعر کې زرغون خان نيازي پيل کړې او وروسته د نورو شاعرانو پام هم ور اوښتی دی. په دې شاعرۍ کې د ساقي، شرابو، مينا، جام، خُم، ميخانې او پيمانو ستايني راځي چې ددې کلمو تر شا بيا د کلمو د ظاهري مانا په څېر يوه او مجرده مانا نه څرګندېږي، بلکې د هر شاعر د سبک او عقيدې له مخې دويمه او درېمه مانا هم وړاندې کوي.

د رزمي شاعرۍ مخکښان ترې د خپلې مېړانې او غرور مانا اخلي، په بزم کې بيا د خپلې مينې لپاره وفاداري، ژمنتيا او په ښکلا غرور هدف وي، خو کله چې بيا خبره تصوف او عرفان ته راځي، نو هلته دا مقام د خدای تعالی د معرفت او ښې اشنايي په عرفاني سيمبول بدلېږي.

اوسني شاعران چې تر ډېره مينې او ټولنې ته ژمنه شاعري کوي، له ژونده يې تجربې خامې دي، اکثرو يې ساقي او ميخانه نه ده ليدلې، د عرفان او تصوف له نړۍ لېرې شوي ښکاري، نو دا ډول شاعري يې هم مينه، فردي او کله کله هم ټولنيز دردونه را نغاړي.

دلته سيمبولونه هم تر ډېره د شاعر فردي موخې رسوي، معشوقه څرګنده ده او شکايت چې د اوسنۍ شاعرۍ د موتيف يې جوړ کړی، هم انځوروي. شاعر د خپل غرور او ماتو د غچ لپاره د ماښام او جام لاره نيسي، خپلې معشوقې ته وايي چې زما سره د ځان لوړ ساتلو بله لاره هم شته، خو لامل به يې ته وې او زما وفاداري به لا هم ثابته وي.

لنډه دا چې اوسنۍ خُمريه شاعرۍ د ماناګانو په محدوديت کې را ايساره ده او د ابهام او ايهام ښکلاييزه پرده ترې په ټولېدو ده، خو ددې رنګينۍ ډولۍ اوچتولو ته بيا نوو ادبي صنعتونو، ترکيبونو او د ژبې روانۍ خپله نرمه اوږه ورکړې ده.

زه چې د کوم شاعر په اړه څه وايم، هغه داسې يو کس دی چې هم يې مستانه شاعري کړې او هم يې دغه شاعري د طبيعت په خُم کې رنګولې او رنګينه کړې ده. طبيعت چې د پښتو شعر يوه مهمه، خو تر يوه حده هېره شوې او نا منظمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخه ده، دغه شاعر ورته ارزښت ورکړی او د خپلې شاعرانه لارې د ځانګړنو له مخې یې د دروني او بېروني طبیعت خواره ورباندې لورولي دي، ځکه ورته د خُمار او بهار شاعر وایم. دلته به یې یو څو بېلګې په ګډه ولولو:

اې ساقي! ماته د ښکلو میو جام را
په نېکانو کې یو نوم د نېکو نام را

یا:

ساقي په لاس کې جام و، ست یې وکړو د شرابو
حاجــت مې جـــام ته نه و د نشــــو ډکه فضا وه

په دویم بیت کې د نشو ډکه فضا له کومه شوې؟ دا فضا د طبیعت منظرو او ښکلاوو جوړه او ډکه کړې، په دې مانا چې شاعر ډېر طبیعت او ښکلا ته ارزښت ورکوي او دا ارزښت د ساقي او خُمار د ماتې لامل ګرځي.

د ښاغلي وسیم مومند په دې شعري ټولګه کې د هغه مستانه انداز او د طبیعي مناظرو ستاینه غاړه دومره سره غاړه غړۍ وي چې ډېر ځله د یوه او بل ځای نیسي او پسرلی د طبیعي مناظرو په جام کې د ښکلا وېشونکي ساقي په توګه ځان ښکاره کوي.

دا سبک ستر خوشحال خان هم په خپله شاعرۍ کې پاللی دی، بابا د یوه طبیعت پېژندونکي شاعر په توګه د پسرلي د ننداره پر مهال جام او مینا هم صحرا ته وړي او د ساقي یاد کوي. یو څو بیتونه یې داسې دي:

ساقي راشه شراب راکړه د سرو سترګو
تر چشمانو دې ځارېږم چې بهار ځي

***

چې دا هسې نوبهار درومي بې میو
دا خبره په هر چا ده نا صـــــلاحه

***

زه له تا جدا په سوز او په ګــــداز یم
ته به ګشت د ګلستان لاس په مینا یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسیم مومند بیا په دې ورځ له خپلې بد قسمتۍ ژاړي، په یوه شببه کې د خپل عروج او نزول عروج وړاندې کوي، یا په بل عبارت د خپلې ماتې او بریا تصویر یې زموږ سترګو ته درولی دی.

ما وسیم چې سره شراب د شونډو نوش کړ
د رقیب په مخ کې زه په شان د شـېر شوم
د امېد غوټۍ مې ځــــګه ګلان نه شـــول
چې نسیم ګذر کولو زه یې هېـــــر شوم

یا:

محل چې درته جوړ کـــــړمه د شنـــو اوبو په غاړه
سپوږمۍ چې پلوشې کړي مونږه ناست یو سره دواړه
وږمـــو د پســـــرلي چې ســـتا لمن وي را نـــېولې
ربـــاب مې شرنګـــــولی او تـــه وای راتـــه ولاړه

په دغه دوو بیتونو کې د پسرلي یا په ټوله کې د طبیعي مناظرو ماهرانه انځور ښکل شوی چې ذهني او عیني اړخونه دواړه لري او موږ ورسره دغه نابې نندارې ته بیايي.

زه هلـــه لېونی شوم تا خمــار خمـــــار ویل
بلبلو په چمـن کې هم ګلــزار ګلـــزار ویل
زړه زما زخمي شو چې بهار راته په غوږ شو
ګلونو په صحـرا کې چې بهـــار بهـــار ویل

یا:

د سرو شونډو په شربت کې د شراب غوندې نشه ده
دا دوه سترګې چې ځلور شي هوسونه ترې جوړېږي

یا:

د سحر باد چې دا ګلونه غوړولی شي
دا د خپه زړګي غوټۍ به هم سپړلی شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحال بابا په یوه بیت کې وایي:

د ګلــونو په موســـم کې هغه خوار شول
چې ګل رنګه معشوقه یې تر څنګ نه وه

همدا مضمون په یوه ډول د مومند صیب په یو څو بیتونو کې داسې راغلي دي:

څه ښکلی بهار دی چې محبــوبه وای او زه وای
څه ښکلی ګلزار دی چې په شنه چمن پراته وای
د ګل په خوشبویي کې د سپـوږمۍ په رڼایي کې
ډوب په خپـــله مینه د بـــورا په تمـــاشه وای

زما د خبرې مطلب دا نه دی چې مومند صیب به د بابا د شاعرۍ تر اغېزو لاندې دا لاره غوره کړې وي، که چېرته وي هم، نو دا ستره مېړانه ده چې یو څوک دومره ستر او عالي انتخاب ولري. دا ډول ګڼو بېلګو زموږ ولسي ادب هم ښکلی کړی دی. په یوه لنډۍ کې راځي:

په باغ کې مه ګـــرځه دلبــــره
ګلان شرمېږي مخ په پاڼو پټوینه

د مومند صیب یو بیت داسې دی:

شینکي باغ کې را ښکاره شي سور کمیس شنه لوپټه کې
ګُل ګــــلاب په شــــرمېدو شــــي بلبــــلان په ولولو شي

د طبیعت د مناظرو ستاینه په تصوفي شاعرۍ کې ډېر ځله د مقدمې یا مبتدا په توګه یادېږي او وروسته ورسره خبر هم تړلی وي چې عرفاني شاعران یې خپلې لارې او مسلک ته د وسیلې او ژمنتیا په توګه بیانوي او دا کار ممکن خپل مخاطب ته په پام سره وکړي. د مومند صیب په شاعرۍ کې بیا د طبیعي مناظرو د ستاینې پر مهال خبره په مبتدا کې پاتې کېږي، خو یو وېروونکی حالت زېږوي، وېروونکی تصویر جوړوي، لوستونکی انتظار وي چې اوس به نو څه کېږي؟

په اسمان کې چې برېښنا شي باد باران په اورېدو شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمنـــدر په خامـــوشۍ شي توپانونه په څـــپو شي

لنډه دا چې مومند صیب د طبیعت او مستانه بیان او ارایې په برخه کې یو ښه او کامیاب شاعر دی، لامل به یې هم له طبیعت سره د نوموړي اړیکه، غني او شاعرانه ذوق وي. دا دده خپل ذوق او شاعرانه لیدلوری دی، د شاعرانه بیان دا ازادي هېڅ کوم کره کتونکی له ده څخه نه شي اخیستلی، ده هسې هم خپل ځان ته قناعت ورکړی او وایي:

که مدهوش یې که مستي کړې اې وسیمه!
یم حیران چې دا به څنګه کړې عقبـــا ته؟

له دې پرته دی د مینې په اړتیا او ورټیا هم پوهېږي، که په وینښه نه وي، نو دا انساني هیله یې د لا شعور په نړۍ کې پرته ده او ده ته یې ویلې دي:

بېګاه راته په خوب کې یو سپېڅلې داسې ویلې
وسیمه! په دعا کې دې سپېـــڅلې میـــنه غواړه

ما چې تر کومه د مومند صیب دا شعري ټولګه ولوسته او د شعر ویلو نېټې ته مې یې پام وکړ، نو اکثره شعرونه یې د(۱۹۹۸) شاوخوا کلونه دي چې زیات یې د هجرت په دیار کې ویلي دي، ممکن ډېر یې د شاعرۍ د پیل یا ابتدایي شعرونه وي او د هر شاعر د پیل شعرونه مخامخا له فني اړخه ستونزې لري، دا هم یو حقیقت دی چې له نن څه باندې دوې لسیزې وړاندې زموږ د شعر د تیوري او کره کتنې بهیرونه او کتابونه په ننۍ کچه نه وو.
د مومند صیب د شاعرۍ په تخنیکي برخه کې ځینې ستونزې شته دي چې لا هم نه دي حل شوي. مثلاً په ځینو شعرونو کې د څپو د کمښت، د اهنګ ماتوالي، نامعیاري شاعرانه کلمې، قافیوي عیبونه، کله کله هم د تصویر بشپړونې صنعت نیمګړې خواوې هغه څه دي چې د هغه شاعرۍ ته د کره کتونکو د خو ګوته اړوي. مثلاً دا بیت:

غشې په نښه هم په خاوره لګي
دا ستا بانه د زړه په ســـر لګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورتنی بیت د غزل مطلع ده او طبیعي ده چې مطلع مقفي او مصرع وي، یاني دواړه نیم بیتي قافیه او ردیف لري چې دلته خاوره او سر د قافیې کلمې نه دي، خو که بې مطلع غزل وي، بیا نو په ازاد نیم بیتي کې اړتیا نه وه چې لګي (لګېږي) راوړل شي، ځکه چې دا کلمه ددې شعر ردیف ته ځانګړې شوې ده.

یا:

خزانــــــې چې د لعلونو یې بهـــتر دی
خـوږ نسـیم چې ښکلی لږي د سحر دی
چې شراب څومره تراخه یې خواږه لږي
خوشـــبویي لکه د مشـــکو او عنبر دی

په دې بیتونو کې بیا د (دی) ردیف د جمع او مفرد هم د جنسیت له اړخه نه دی تصریف شوی، خزانې او لالونه جمع دي او باید (دي) بشپړوونکی ورته کارول شوی وی، خوشبویي مونث او دی ورته د مذکر بشپړوونکی راغلی دی، په همدې ډول تراخه د (ترخه) نا معیاري بڼه کارول شوې ده.

بله بېلګه:

طــواف وکړم کعبې نه که د ســتا قمر نه تاو شم
پیالې د میو نوش کړم که محراب منبر نه تاو شم

په بیت کې خبره د زړه او مخ ده، شاعر همېشه کوښښ کوي چې انډولونه پرتله کړي، حمید بابا چې وایي، (خط پر مخ د صنم راغی که سپوږمۍ شوه په هاله کې) دلته دواړه خبرې په مخ کې دي، ځکه یې تړاو هم اسان دی، مومند صیب بیا د زړه او مخ خبره کړې، کعبه زموږ لپاره د پاک زړه سېمبول دی او قمر د سپین مخ، د کعبې ظاهري رنګ(پوښ) تور دی او د مخ سپین دی. قمر (سپوږمۍ) د مخ تشبیه ده. که خبره داسې وای چې له مخ نه دې وګرځم که قمر نه، نو د تشبیه او پرتلنې اړیکه رامنځته کېده. په دویم نیم بیتي کې بیا خبره ګوزاره کوي، ځکه چې د مستۍ او زهد تصویر یې وړاندې کړی چې متضاد اړخونه دي او کله کله تضاد هم د ښکلا اصل او لامل وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملنګ جان په یوه شعر کې راځي:

مــخ دې بلې لمبې کاندي کله ګل کله غنـچه شي
ځکه ماته ډېرې ګرانې، د پتنګ بلبل نخرې دي

دلته د تشبیه د صنعت له مخې هم ترتیب رعایت شوی او هم انډولونه د تضاد پر ځای د ورته والي په تړاو تړل شوي دي او هم یې د عارفانه تجاهل صنعت ښه پاللی دی، ځکه شاعر وایي چې مخ دې کله لمبې کړي او کله ګل و غنچه شي، نو زه اوس حیران یم چې پتنګ شم که بلبل شم، د پتنګ کار له لمبو او د بلبل له ګل سره وي. یا:

زه خو ستا په مینه مست یم
پـه شـــرابو مـــلامت یـــم
له زمـــرو مې نه شـــي وېره
ځان قربان ستا په خلقت یم

ښکاره ده چې مست د ملامت او خلقت د قافیې مناسبه کلمه نه ده، ملامت او خلقت هم خپلو کې قافیوي عیبونه لري چې پاملرنه ورته نه ده شوې.
د مومند صیب د شاعرۍ له لوستو وروسته راته څرګنده شوه چې دی له ژوند او طبیعت څخه پراخه تجربې لري، هم یې درد او هم یې د مینې خوږلت تجربه کړې دی، باوري یم چې د هغه د شاعرۍ دنیا به له خپلې ټولې ښکلا سره د هغه د مینه والو زړه ته لاره وکړي. زه ورته ددې ټولګې د چاپ مبارکي ورکوم او له زړه نه ورته وایم چې ګران وسیم مومنده!

ته چې وطن کې دنیاګۍ د ژوند ودانه غواړې
ستا تقدس د مفکورې ښکلې ارمان ته سلام

په ټوله ادبي مینه او درنښت
پوهنیار ګل رحمن رحماني
۱۳۹۸، د سلواغې ۷مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

همېشه به پرې نارې وي د بلبلو!

شاعري هغه درياب دی، چې ورننوتل يې خيال او فکر ته اړتيا لري، يانې خيال او فکر د شاعر زرينې وزرې دي چې په خيال پردازي کې يې غوړوي او تر لوړو غرونو پورې ـ پرې الوزي، ددې له غوړولو وروسته د بديعي صنايعو په رنګينو څاڅکو باندې شعر رامنځته کېږي. شعر هغه کلام دی چې له (فکر، احساس، عاطفې، تخيل او اهنګ) څخه رغېدلی وي، يانې درياب په کوزه کې ځايول دي. همدارنګه را وروسته ادب څېړونکي وايي: (ښه شعر هغه شعر دی چې وېښته سوری کړي.) دلته بيا له بديعي خواوو بحث مخې ته راځي يا هم د اکاډميسن صديق روهي له نظره (ښه شعر هغه شعر دی چې د وخت غوښتنو ته ځواب ووايي.) په هر صورت؛ اوس د سرليک سپړلو ته را وګرځو.

په يو بڼ کې بلبل ښکلي غږونه باسي چې په اورېدو يې ښه احساس رامنځته کېږي، همداسې شعر هم بايد د شعر په ژبه وويل شي، چې په اورېدو يې بايد تاثيرات رامنځته شي. د شعر د اهنګ تارونه لکه د بلبلو نارو غوندې په بڼ کې بايد انعکاس ومومي، چې په داسې توګه د شعر وزن په پام کې نېول کېږي او د شعر يو راز هم دا دی چې په اورېدو يې مړاوی ګل وغوړوي. په ښه شعر کې د سېمبولونو کارونه د ټاکلې موخې ځرګندولو لپاره رارول کېږي او شاعر غواړي چې خپله خبره په بديع کې د معنوي او لفظي ښکلا په مرسته او په بيان کې د مجاز، د استعارو پيوندولو، د قرينې په اينبودو او د علاقې په اړيکو سره ژور مفاهيم او د ماناګانو ابهام، ايهام او ځرګندې بڼې را وپنځوي.

د وسيم مومند په شعري ټولګه کې د صنعتونو، مضمون، فورم او نورو اړخونو نه بحث په کار دی چې د طبيعت او د زړه خبره يې د شعر په ژبه بيان کړې ده. د نمونې په ډول د څو صنايعو يادوونه يې کوو.

تلميح صنعت په شعري کلام کې مونږ ته يوه مشهوره تاريخي پېښه او کيسه را په ګوته کوي چې تېره شوې صحنه شاعر په خپل شعر کې د نغوتې په ډول منعکسوي، دا کار ځکه کوي چې شعر يې له معنوي اړخه پوخ راشي او کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره يې د تېرې شوې پېښې پر اثبات پياوړې کړي. د مومند صيب په شعري کلام کې تلميح صنعت څو ځايه تر سترګو کېږي، لکه:

بدن زما دی اموختــه نېغو باڼو په غشـــو
ستا په چړو به څه ونه شي ذوالفقار راوله

***

چې غشې په لېندو کې صيادان يې اموخته دي
مېږي کوترې شان ته رفاقـت څنګه ونه کړم

په لومړي بيت کې د ذوالفقار کلمې په تړاو يوې تاريخې کيسې ته اشاره شوې ده، د مشهورو لغت نامو له نظره، لکه دهخدا او فرهنګ معين کې راغلي دي، ذوالفقار د منبه ابن الحجاج يا د عاص بن منبه توره (شمشېر) و، چې حضرت علي (رض) د بدر په جګړه کې هغه يې مړ کړ او توره يې ورته پيامبر ص ته ورکړه. يو کال وروسته د احد په جګړه کې، کله چې د علي رض توره ماته شوه، نو هغه له پيامبر ص څخه د تورې غوښتنه وکړه، ذوالفقار يې هغه ته ورکړ، تر څو علي رض په هغه باندې د پيامبر ص ساتنه وکړي او دښمن پرې په شا تمبه کړي. ددې يادوونه هم بايد وکړم، ولې يادې تورې ته د ذوالفقار نوم ورکړل شو؟ ځکه ذوالفقار له فقاريه څخه اخيستل شوې کلمه ده، چې د انسان د شا مريو (ستون فقرات) په مانا ده، ويلل کېږي چې ددې تورې په شا د انسان د فقراتو په څېر ټيټې او ژورې نښې وې، نو ځکه يادې تورې ته ذوالفقار وويل شو، همدارنګه د يادې تورې د څوکې بڼه لکه د مار ژبې په څېر دوه تېزې او نازکې څوکې درلودې. دلته مومند صيب د شعر پورتني بيت کې خپل رقيب ته وايي چې هسې هم دلربا پرې هره ورځ د نېغو باڼو په غشو ګوزار کوي او د شاعر بدن داسې سترو ګوزارو باندې عادت دی، نو رقيب ته يې کوت خندڼنه دا ده چې په چړو باندې دده بدن هسې هم تاثير نه کاندي او واړه ګوزارونه دې پر ده نه کوي، ذوالفقار هغه سرکښه توره ده چې د محبوبې د نېغو باڼو غشو ګوزار په څېر، دده بدن ورته مقاومت نه شي راوستی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدارنګه په دويم بيت کې هم يوې مشهورې تاريخي کيسې ته اشاره شوې ده چې تېر تصوير يکې ښکاره نغښتی دی، هغه تاريخي کيسه د کوترې او د مېږي کيسه ده، چې موخه يې د دوستۍ او رفاقت اړيکه ساتل دي، باوري يم له دې کيسې سره ټول اشنا يوو.

د وسيم مومند په شعري ټولګه کې د نورو صنعتونو بېلګې هم ليدل کېږي، چې دلته يې يوه بله بېلګه د تکرار احسن څخه را اخلم.

ستا د شنو بنګړو شرنګار ته عاشقان شو غلي غلي
ستا د سپين مـــخ پلوشو ته پتنــګان شو غلي غلي

د مضمون په برخه کې شاعر محمد وسيم مومند د وطن دوستۍ، پرمختګ، عشق، فراق، هجرت، تصوف او د پند ـ نصيحت اشعار ويلي دي چې يوازې د نصيحت او د پند بېلګه يې راوړم. لکه:

د فاني نړۍ په لاره ځان هوښيار کړه
د ژونـــدون د حوادثـــو تابعدار کړه

په دې شعري ټولګه کې سيلابوټونيک وزن ډېری په (۱۲،۱۴، ۱۵،۱۱) څپو کې ويل شوي دي چې د خپل اهنګ يې په کراتې انډول ساتلی، د اهنګ ساتلو لپاره د غزل په ځينو ازادو کرښو کې يوه څپه ډېره راښکاري چې د کمښت په سبب مات اهنګ را پرېږدي نو اړ يوو، يوه څپه ډېره؛ خو اهنګ روان پرېږدو چې د خوند تسلسل تر پايه وساتي. همدارنګه د شعر په ځينو مسرو کې مات اهنګ را مالومېږي چې غالباً د خجيز ځانګې، نه مراعتول دي. هېره دې نه وي، په شعر کې د يوې قافيې دوه ځلي تکرار د قافيې اصولو له مخې عيب بلل کېږي، لکه ددې شعري ټولګې په ۴۲ مخ ـ په يو غزل کې د (سر) کلمې قافيه دوه ځلي تکرار راغلې ده.

ويناوال د شعري ټولګې د فورمونو په درشل کې په غزل، نظم، رباعي، قطعه، څلوريزې او دوه يزې (مثنوي) کې اشعار ويلي دي چې ددې ژانرونو په ساتلو کې ويناوال لوی لاس اخيستی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مومند صیب د شعر په یو بیت کې د خرافت مانا لټوو او بل بیت کې یې ارسال المثل صنعت راسپړو. (د یو مشهور متل په خاصه لار باندې راوړلو ته ارسال المثل وايي.) «بدیع ـ بیان، ۷۳م»

که د نېکو لارو مل یې نېک به ګرځې
که بد ګـــرځې نو د بدو انتــظار کړه

***

مینه تنکۍ وي، لېونۍ وي نور بیا شرم نه کړي
زیارته! ستا په کنــــارو کې مې ګناه ولیـــده

په لومړي بیت کې شاعر د خپلې موخې افادې لپاره « بد به ګرځې، بد به پرځې» مشهور متل راوړی دی او په دویم بیت کې هغه خرافاتي کړنې ته اشاره کړې چې زموږ خویندې او میندې د خپلو حاجتونو رفع کولو لپاره زیارت ته ځي چې دا هېڅ شرعي جواز نه لري.

په پای کې زه ښاغلي محمد وسیم مومند ته ددې شعري ټولګې مبارکي وایم او د بغلان ادبي بهیر درانه کره کتونکي استاد جمعه خان توخی، احسان الله درویش او نورګل اندړوال څخه په مننې چې ملتیا یې راسره کړې، همداشان د بغلان پوهنتون قدرمن استاد پوهندوی سید مجتبی نایل څخه هم مننه کوم چې د همدې لیکنې بیا کتنې لپاره یې وخت راکړ. له لوستونکو مې تمه دا ده چې همېشه په یو شین بڼ کې لکه بلبلو غوندې په یاد اشعارو زمزمې وکړي. د خوشحال بابا ددې بیت په هیله:

همېـــشه به پرې نـــارې وي د بلبـــلو
دا چې ساز کړ نن خوشحال په ویل باغ

مینه او درنښت

عبدالوهاب مومند

۱۳۹۸/۱۱/۲۳ل.ک ـ مرکزي بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلا وسيم

د خدای(ج) دنيا ښايسته ده، طبيعت ښکلی خلق شوی، انسان ښکلی او ژوند ښکلی دی، د ښکلا ليدو لپاره ښکلی ذوق او ښکلي ليد ته اړتيا ده، د ښکلا په اړه د نړۍ پوهان سره بشپړ سلا ندي ځينې پوهان ښکلا مجرده او ځينې يې مجرده نه بولي خو بيا هم دواړه ډلې ښکلا ځانته منظور بولي، دا چې د شعر سکالو د وخت سره سم مزل وهي او د عمر په تېرېدو لا پخېږي، د پړاونو په زړېدو د ښکلا په وړاندې ليد او ځير ځواک لا پياوړي کېږي او د غزل تر وروستيو تيندکونو شاعر د مينې زمزمې روانې وي.

د مطرب په خوږ اواز کې زمزمه وه ستا د حسن
ستا د سرو شونډو مسکا ته مطربيان شو غلي غلي

مومند صيب په شاعرۍ علمي بحث به د نظر خاوندانو ته پرېږدو، خو د واورينې هر مخ په اړولو به په ښکلا مبين وسيم ومومو، چې د لفظونو ګلپاڼې يې دومره خوندورې پېيلي دي، چې د کمال حد يې له ورايه ځلېږي.

خوږ باد وچلېږي د سپرلي ښکلی موسم دی
شبـــنم په شنه کاسه کې د ســـــبا مزه کوي

***

دنيا څومره چې بدرنګه، ښکلې ښکاري
هغه دا چې ښکلی حســـن په اثـــر دی

مومند صيب په ښکلا هېڅ حد نه ماتوي، ژوند ورته په نشت امکاناتو هم خپل محبوب تر څنګ ښکلی برېښي، خاورينو کنډرونو کې هم ښکلا لتاړي، د ښکلا ليد بازار يې ښه تود دی.

کېږدۍ ده زما خوښه چې ته وای د ژوند شريکه
دا شــــنې د غرو لمنې محـــلونو کې لا څــــه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینو کیسې او ډېرو ناولونو پای د ډېرو مینانو وروستی مزل په پردېسي او فراق پای مومي، که څه هم مومند صیب د مینې مست سفر کې د غمازانو د اورونو له څپو روغ پاتې نه دی؛ خو دی په کې بریالی برېښي په ازغنو ښاخو کې یې د مینې بهار ته رسېدلی، کټ مټ لکه د اندلس په زرغون بڼ کې د فلورا شهزادګۍ په قول چې هنري غلام ته مینه د زړه څخه راوتلې او روح سره وصلېدونکی اثر بولي، چې تل به ژوندۍ وي، یعنې پای یې ناشونی دی.

کوم ګل چې مـــا کرلی محبت په شین چمن کې و
ها بوټي خو لا پرېږده چې دا پاڼه یې زرغونه شوه

***

قسمت کړی چې خپل کار وه
زمـــا شـــویـې او زمـــــا وه

مومند صیب سولیز ژوند او سوکاله ټولنې ته هېڅکله هم ناوخته نه بولي، په سوله کې ژوند هر کله ښکلی بولي په ګډه تر منزله مزل، د سوکالۍ او خوښیو کېږدۍ تر ساحلونو رسول یې ترنم زمزمو کې ناڅېږي لکه چې درویش دُراني وایي:

که زړونه سره یو کړو او لاسونه سره ورکړو
دا کاڼي به لالـــونه شي دا بوټي به لونګ شي

مومند صیب وایي:

دا اوس هم لا فرصت دی د ورورۍ لاسونه ورکړي
دا نه چې سره مـــــړه کړو په ګلبـــهار او په سالنګ

پای کې د ښاغلی محمد وسیم مومند صیب ته د لومړۍ شعري ټولګې (واورینه) چاپ مبارکي وایم هیله مندیم چې پاتې نسلونه د بغلان مازیګر د وسیم صیب د غزل په زمزمو لا ښکلی کړي، لوی خدای(ج) څخه د کرکر د ګلونو کاروان همداسې روان غواړم او د مومند صیب په دې بیت مو لوی رب ته سپارم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

طبيبانو لاس مې نيسئ اخ بې شانه زړه مې رپي
د نســيم خوږو نغمــو ته لکه پاڼه زه رپيــږم

مينه او درنښت

عبدالمبين (صافی)

مهارشي داياناند پوهنتون- هندوستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر څو خبرې

واورینه زما د زړه اواز چې د زړه له تل نه راوتې او د قلم په څوکه لیکل شوې ده. د وطن ښېرازي، د طبیعت ښکلا او د وطن ناخوالې زما په شاعري باندې ځواکمن اغېز کړی دی.

زما هوډ او د کتاب چاپول ډېر واټن درلود خو تاند او هڅاند ځوان عبدالوهاب مومند په هڅوونه او زیار زما لیکنې یې دې ته جوګه کړې، چې د چاپ په بڼه راووځي، مننه ترې کوم؛ او هېره دې نه وي ښاغلي ګل رحمان رحماني صیب نه هم نړۍ مننه چې زما په اثر یې سریزه لیکلې او زما حوصله یې څو برابره کړه چې لا نور هم ولیکم، زه یې د یو شاعر په صفت د کلاسیک او معاصر شاعرانو سره پرتله کړی یم. د ښاغلي رحماني صیب لیکنې زما په روح او ځان ژور اغېز ښندلی دی. مننه رحماني صیب!

درنښت

محمد وسیم مومند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې مینه

څومــره ښکلې میــنه ستا وه
چـــې د عشــق نــازو ادا وه

چې انـــګار مې په بــدن شو
ســتا د ګل په شان خـــندا وه

رقیـــبان چې شــول ناکامـه
دا د عشـــق پــــته حیــا وه

شمعې خړې کړلې ســـترګې
ســـتا د مخ ښکلې ښـــکلا وه

زمـــــانې له چې زه ګـــورم
دا د هغـــه وخـــت لیــلا وه

قسمت کــړی چې خپل کار و
زمــا شــــــوې او زمــا وه

نصـــیب راکړله په لاس کې
وســـیم وایـــې چې هُما وه

ګل بهار کالونې پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزانې

خـــزانې چې د لعلـــــونو يې بهـــتر دی
خوږ نســـيم چې ښکلی لړي د ســـحر دی

چې شــــراب څـــومره تراخه يې خواږه لړي
خوشبـــويي لکه د مشــــکو او عنـــبر دی

شونډې سرې سترګې چې تورې کړي محبوبه
تورې زلفې په سپـــين مخ لکه محـــشر دی

زه چې څومــره فرياد کړم، فريـــاد نه اوري
داسې ښکاري چې محبوب مې پرې خبر دی

که اوس څـــومره چې محبـــوبه شي خبره
زړه يې ويشــــتی له اول نه په خنـــجر دی

دنيا څومـره چې بدرنګه، ښکلې ښـــــکاري
هغه دا چې ښکلی حســــن په اثــــر دی

ګل ګلاب چې کړي موسکا په شين چمن کې
بلبـــلانـــو اوازو کـــــې هـــم هنـــر دی

د خـــزان په موســـم پاڼې چـــې رژيږي
د سپـــرلي په لاره زيـــری د اخـــتر دی

وسيــــم څومره پرهـــاري او فريادي شي
د وصال په څپـــو ډوب په سمنـــدر دی

۱۹۹۶/۹/۵ع
ګل بهار کالوني پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین اسمان

په اســـمان کې چې برېښنا شي باد باران په اورېدو شي
سمـــــــــندر په خامــــوشۍ شي توپانونه په ځـــپو شي

ګل نسیـــم ته په خنـــدا شـــو، څه محبوبې غــرځنې له
تورو سترګو له چې څیـــر شم زړه ګوګل کې په ټوپو شي

ســـره جوړه، سپین مړوندونه، تورې زلفې، سره لاســونه
زړه چې څومـــره صبرومـــه لا هغــومره په سلګـــو شي

قد قامـــت د نښـــتر ونـــــه د یـــار مخ د څوارلســــمې
سپوږمۍ هله شي خجله چې سپین مـــخ په پلوشو شي

شنکي باغ کې راښکاره شي سور کمیس شنه لوپټه کې
ګـــل ګلاب په شرمېـــــدو شي بلبـــــلان په ولولو شـــي

دیو قامـــته غونـــدې شـــپه کې هیـاهو یې د ځناورو
کومــــــه لار کې چې روان یم هغه لار د رنګیـــــنو شي

هره اوښــــکه چې راڅاڅي د ځیــګر په سرو لمبو کې
رقیـــبان شمعې کړې بلې پتنګان په سوځېـــدو شـــي

چې کچکول کـــړمه په غاړه ملنګي جامې په تـــن کې
شم روان د یار کوڅې ته ټول مخلوق په نظارو شـــــي

زړه به څـــومره صبرومه چې د یار کوڅې ته نه ځـــم
وسیم یاد شي د یار غاړه اور یې بل په انـــدامو شـــي

۹/۹/۱۹۹۶ع

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلی بهار

څه ښکلی بهـــار دی چې محبوبه وای او زه وای
څه ښکلی ګلزار دی چې په شين چمن پراته وای

بلبــــلو په چغـــارو بــــورا ګانو په نڅـــا کې
ډوب په خپــله میــــنه د بورا په تماشــــه وای

د ګل په خوشبويي کې، سپوږمۍ په رڼـــايي کې
څُم وای د شرابو او پيــــاله ستا په سيـــــنه وای

څنـــګه چې زه زانګم ســـتا د مينې په ټالو کې
هســـې زنګيدلی ستا د ميـــــنې په کيــسه وای

نازونه ادا ګانـــې ســــتا څـــومره جـــانانه دي
هسې دې ښکلا شته چې ستا نوم هم ګلبشره وای

رقيــــب په پيغورونو زما هيــــڅ پروا رانه شي
عزم ســـــره يو وای رقيـــب کور په ويرانه وای

څومره وســـيم خوښ دی ستا د هجر په څپو کې
راکـړې به ته ماته پاکــــه ميــــنه نـــذرانه وای

۱۹۹۶/۹/۱۵ع

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه خو ستا په مینه مست یم
په شــرابو مـــــلامت یــم

له زمـرو مې نه شـــي وېره
ځان قربان ستا په خلقت یم

عـاشقي پـه سمنـــــدر کې
لامبــــــو زن او با همـت یم

د جــــــفا مقـــابلــه کې
سپینه تـــوره د هیبت یــم

ستا د عشـــق نـاز او ادا ته
زه ټـــوټه د شرافـــــت یم

ستا د میـــنې په خیالو کې
زه مالیار باغ د جنـــت یم

د رقیـب په سر ګـــوزار ته
زه څــرګنده حقیـــقت یم

زه خـــو ستا میـنې وفا ته
شـرمنـــده او خجالــت یم

د رقیـــب لېوني ســـر ته
سـره لمبه زه د قیامـت یم

کـه یې لاس رانه وانخېست
زه وسیم پرې جوړ افت یم

۱۹۹۶/۹/۳۰ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګړي

ستا د شـــنو بنګړو شـــرنګار ته عاشقان شو غلي غلي
ستا د سپـــين مخ پلوشـــو ته پتنګان شـــو غلي غلي

که ته څومـــره رانبکاره شې په ساده جامه محـــفل ته
د پايزېبو هـــر يو شـــړنګ ته رقاصـــان شو غلي غلي

ستا د ســـترګو نه شـــراب رابهېده په ښکلي مـــخ ته
دا ساقي چې ورته ځـــير شو شرابيان شـــو غلي غلي

د مطـــرب په خوږ اواز کې زمـــزمه وه ستا د حسن
ستا د ســـرو شـونډو موسکا ته مطربيان شو غلي غلي

تا چې څنګه قـــدم کېښود د هـوسۍ په هر قدم کې
ســتا د هـــر ګام اخېستو ته سيلانيان شـــو غلي غلي

چې مې غېږ ته رانږدې کړه د ښايست سپينه سپوږمۍ
زمـــا دغې حرکـــت ته رقيـــبان شـــو غلي غلي

زه چې څومـــره صفتونه ســـتا د نـــاز او د ادا کړم
د وسيم ستا هر صفـــــت ته صحافيان شـــو غلي غلي

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تــورو ســـترګو کې راواړوه شـــــراب لیلا
د تار د زلفو راته جـــــــوړ کړه ښـــه رباب لیلا

چې ته نـازېږې په خپل حسـن او ښکلا محبوبې
د خداې دپاره په زړه جـــوړ نه کړې خوناب لیلا

چې زما روح ســـتړی ستومانه په هـــوا کې شولو
له ترمو اوښکو نه مې جوړ شــــــولو سیلاب لیلا

نا ترســې دومـــــره ته ډېر ظلـــم او جفا مه کوه
رابانـــــدې بل شول ټـــــول اورونه د کباب لیلا

بېلتانه سیـوري ته یې عمــر پاڼې ژېړې کړلې
په اخـــــر وخت کې راتــه جوړه شه افتاب لیلا

چې تمنا د عشق څــوک شرم کړي نادانه به وي
د زړه اخــــــلاص نه راتـــه ونیسه ګــــلاب لیلا

چې په ټول عـــــمر ژړېدلی کړېدلی وســــــیم!
په ژونــــدون زېـــری ورته وبښه شبــــاب لیلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کمځی کمځی دې زلفې ټال وهـي په سباوون کې
دنـیا به ښکلې ښـــکاري دا زما او ســـتا تړون کې

انـــداز د محبت دې زړه راښکـــونکی وي جانانه
د مړو سترګو کتو کې او د سرو شـــونډو سمون کې

موســـم په چلېـــدو کې د شبـــنم په اورېـــدو کې
چغار چې ځومـره خوند کړي د بلبلو په پاځون کې

خوبـــونه چې زه ګورم ســـتا د فکـــر په خیالو کې
کېنم د اوبـــو خواته ورته وایم نېـــک شګون کې

بلبـــــل په زړه چې ننـــوت اغـزی د ګل د څانګې
تصویر یې د وفا و په دا ســــــره سینه ګلګون کې

دا شـــان زما پښتون و زمـــا میـــنه پښتـــنه وه
دا ژوند چې وسیم تیر کړ د غمازو په لمســـون کې

پښتونخوا - پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه به زار شمه له تا نه، ته خـو لږ موسکۍ موسکۍ شه
شرابي سترګې چې ستا دي ته خو لږ مستۍ مستۍ شه

ستا د عشــق په غم کې ژاړم سر ببر خېرې ګرېوان زه
زه چې خنــګه لېــونی یم ته هم داســې لیونۍ شه

زما د میـــنې صــداقت ته د رقیـــب نظر را واوښت
غلیـم سترګو نظر مات ته، ته لـــوګۍ شه سپېلنۍ شه

د فرهـــاد په شان کـــړیږم زه د غـــــرونو په وهلو
چې شیرینه د فرهـــاد وه ته په شان د شــیرینۍ شه

وسیـــم کړی انتظار ډېر د ســـپرلی ښکلي موسم ته
په ګلـــونو د ګلشـــن کې ته هـــم ښکلې ګلالۍ شه

۱۳/۱۰/۱۹۹۶ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

توري سترګي

ســـــتا څېره ده د ګلونو، توري ســــترګي شــرابي
نـری غـاړه دي اوچـــته، دا ســـري شـــونډي ګلابي

که هر څومــــره بې وفا يې زما ځـــــان لــه تا قربان
دا مې ټرمې تـړمې اوښــکي چې په مــــخ زما راځي

ځه! د ســـتا په تسلی کې زړګـــی لږ څـــه ارام اخلي
بيا چې زړه مې راته وايي ورته ځـــــان کـــړه قرباني

کوم خبـــــره د رقيـــب شي په وســــيم شي څه اثــر
دا چې وينه په جـــوش راشي زړه مې جوړ شي توپاني

۲۰/۱۰/۱۹۹٦ع
ګل بهار نمبر۳ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د لمر په پلـــوشو کې دا دنیا ځومــره رنګینه شوه
خوږمن مې پرې زړګی شو چې لیلا په ما مینه شوه

د ړومبي ځل په کتو کې رنګ یې ســـور لکه انار و
د عشق په ولولو کې ځومره سره وه دا بیا سپینه شوه

دا چا داســـې یې ویلې محبت په چا اثــر نه کړي؟
دا حوره دې ترې زار شي لکه دا ځومره حسینه شوه

کوم ګل چې ما کرلی محبـت په شین چـــمن کې و
ها! بوټی خو لا پرېږده چې دا پـاڼه یې زرغونه شوه

وعـدې یې د وفا شوې چې د مینې قرباني کې شوم
وسیمه! ورځ تیاره شوه شپه یې لا هم ډېر رنګینه شوه

پېښور - پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېزوان

پـه سـرو شـونډو ګلابو دې پېزوان مـزه کوي
اوچــتې نــرۍ غــاړې ته مــرجان مـزه کــوي

چې زلفې دې ول ول کړې بيا يې راپرېږده په سپين مخ
پـه تـورو تورو زلفـو سـره ګلان مـزه کـوي

دا ميـنه خو هـر څه کـوي د حـده پـورې مينه
د يــار پـه پـاکه ميـنه ځـان قـربان مـزه کـوي

کيسې چې ځومـره خوند کړي سر مې ايښی په مړوند
خـوږې خـوږې کيـسې چې د جانان مـزه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې خندا

په ژړا کې را په يـــاد شي ستا د خولې ښکلې خندا
زړه مې موړ شي د دنيا نه چې زه ګـــورم ستا ښکلا

هوس کې چې زه ګورم مينه اور شـي سره لمبه شي
دا ژوندون به څنګه تېر کړم چې مونږ يو په دې دنيا

د عشــق په دا جذبو کې که ته څــومره غيرتي شوې
مخ کې وروسـته لاره ګــوره، سره نشو مونږ رســـوا

په سپين مخ چې راخـــورې کړې تورې زلفې لېونۍ
په شنو پاڼو کې مخ پټ کړې ګل ګلاب ترې کړي حيا

په دنيا کې څه هســـتي وي او مستي وي که عــزت
دا محل په ما سـور اور شي که ژوند کړمـــه بې له تا

هجران چې ســـره سکروټه د وسيم په زړګي کېښوه
اخ! ســـوځېږمه کـــړيږم لږ نــــږدې شه دلـــربا

۱۹۹۶/۱۰/۲۸
ګل بهار کالوني پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نشه د محبـــت ده شــرابونــو کې لا څــــه دي
ښایست چې ستا د مخ شته ګلابونو کې لا څه دي

واه! ژړیـــږم ســـتا د لاسه زمـــا ښکلې دلـــربا
څپـــې زما د اوښـــکو سیلابونو کې لا څــــه دي

مطربو خـــوږ اواز ته زما تنــــده نه ماتیـــږي
د شنو بنګړو شـــرنګار ته ربابـــونو کې لا څه دي

کیږدی ده زمـا خوښه چې ته وای د ژوند شریکه
دا شنې د غــــرو لمنې محلـــونو کې لا څه دي

رباب مې وای جوړ کــــړی ستا له تارو تارو زلفو
مطـــرب ته مې ویلې ســتا سازونو کې لا څه دي

خوشبـــو مې په دماغ شوه ستا د زلفو سرو ګلانو
مالیار ته مې اواز کـړو ستا باغونو کې لا څه دي

د ســـرو غرمو وهلی انتـــظار کې ســـــتا ولاړ یم
شربـــت د شونـــډو راکړه امیدونو کې لا څه دي

لږ مې خوا ته رانږدې شه سر مې کیږده په مړوند
وســـیم ته خـولګی ورکړه ارمانونو کې لا څه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اور رابانـــدې بل شـــــو چې راکـــړې يار سزا ده
همدا مې غلطي شـــوه ښکل کـــــړې مې ليلا ده

میـــنه چې زه کـــــړمه په ښـــکاره وايم هر چا ته
دوست، دښمن خبر ده چې مې کړې ښــه وينا ده

دانـــه دانه له شـــنو بوټـــو راټـــول کـــړمه ګلان
څولی کې به ور وړمه وعـــده کړې مې بيګاه ده

هر څوک چې ښه صفت کړي د خپلې يار د مينې
زه کړمه دا صفـــــت چې زما ســـــتوری د سبا ده

نن زمـــانې مينې ته چې ګـــورم وســـيم خاندي
میـــنه چې ما کـــړې دغـــــه میـــنه په رښتيا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه هلــه لېــونی شــوم تا خمــار خمــار ویل
بلبــلو په چمــن کې چې گلــزار گلــزار ویل

زړگی زما زخمي شو چې فریاد راته په غــوږ شو
گلــونو په صحــرا کې چــې بهــار بهــار ویل

په سترگو مې تیاره شوه رڼا ورځ راباندې شپه شوه
یتــیم په یــخه واوره کــې انگــار انگــار ویل

انســان وي او که بوټی ضرورت شته محبــت ته
دا ځکــه به شــنو بوټو چې مالیــار مالیــار ویل

ها مینــه به د مــور راته هېڅکله پیــدا نه شي
په نیــمو نیــمو شــپو راته قــرار قــرار ویل

چې مینــه په رښتــیا وه د لیلی او د مجــنون
په ټــول تېر شــوي عمر یې دیدار دیــدار ویل

وســـــیم چې کړېدلی و د تــور رقیب د لاسه
اخ! دې په اســوېلو کــې هــم ازار ازار ویل

۱۹۹۶/۱۱/۲۸ع
پېښور ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې وفا

بدبخت د زمـــانې شـــوم چې صنم شوه بې وفا
بـــدرنگه زمـــانې کې مخکـــې لاړم پـــه جـــفا

گرځـــم لالهانده کلـــه غـــرو کلـــه رغـــو کـــې
په سترگو مې اغزي شول چې نه خوب شته نه خندا

په شمـــع چې اوربـــل شـــي په ژړا ژړا به مړه شي
همداســـې مې زړگی شـــو په خنجر جـــــدا جدا

ارمـــان مې دا په زړه راســـره وايي د گـل ځانگه
سرې شونـــډې ما چېړلې تور زلفـــان بادې ســـبا

یقین مې شته په مینه چې موږ کړې پرې وعدې وې
دا تـــور د رقیـــب لاس و چېـرې ما کړې ده گناه

سل ځـــله رقیـــبانو جـــوړې کـــړې واویــــلا
ها! زما پـــوره باور شته چېـــرته بام چېرته هـــوا

اوس راغـــله زما خـــواته په خنـدا په خوشحالۍ
په خوله یې دا بیـان شته چې مې کـــړې وه خطا

الله(ج) په لار د حـــق کې د هـــر چا وي مـــددگار
دا ځکه وســـیم مخ ته رقیـــبان شولو رســــوا

۱۹۹٦/۱۲/۳۱ع
سواتي گیب، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې د عشق په هغه لار کې چې عـذاب شته
د اغــزو ســره هـــم بوټي د گـــلاب شته

چې د مینې هغه سترگې پرې خـوږې شوې
خوشحالی نه یې ټـــــر باندې سېلاب شته

ســاقي ولې لاس رپېـــږي په پیـــالو دې؟
د گلــرخې په کتـــو کې هـــم شراب شته

د رقیـــــب خنداونه شــــته په محبـــت کې
دا خو ځکه هر مینن په زړه خــــوناب شته

ساز د عشق خوږې ورې چې انگازې شوې
وجه دا چې د وســــــیم په لاس رباب شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په مینه کې کړېږم
ستا په حسن کې ژړېږم

زړه مې څومره کړمه صبر
زړه په وینو کې لمبېږم

ستا د سپین مخ پلوشو ته
د پتنګ په شان سوځېږم

ستا د هجر تیارو شپو ته
لکه شمعه هم بلېږم

ستا د مړو سترګو کتو ته
لکه پاڼه زه رپېږم

ستا د سترګو په باڼو چې
زه ټپي شم بیا پاڅېږم

که ته لاس راته رانه کړې
دا ټول عمر به کړېږم

زه وسیم چې ارماني یم
ستا په حسن هوسېږم

۱۹۹۶/۱/۵ع – پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ساحـــل په غاړه کېنم چې ســوچ وکـــړمه له ځانه
دنيــا ته چې لــږ ځيـــر شم دا دنيا ده ســـرګردانه

لعلـــونه سمنـــدر کې دي هر چا ته دي مـــالومه
محنــت پسې ونه کـــړې چـا ونه مـــوند په اسانه

زمــانې ته چې زه ګـــورم زمـــانه شـــوه لېـــونۍ
ورور ورور وينې ته ناست دی پلار يې ګوري په حيرانه

چې پـل ږدي په مخ ګــوري دا حالات دي زهـــرجن
دا نه چې هســـې خوار شي دا د خپـــل عقـــل نادانه

رښتيا مې ترې ونه ليـده که دوســـــت و که دښمن و
دا ځکه زه فــرياد کړم زړه مې مـــوړ دی له هر چا نه

خانـــي به يې خاني وي پادشـــــاهي په پادشاهي کې
په ګېــــډه به ښه مـــوړ وي بيا به تمه کــــړي ګدا نه

دوه ورځې په دوستي کې دې کوم غوړ لستوڼی ګوري
اوبه وړي بوســـو لانـــدې بيا خبـــرې کــړي وفا نه

۱۹۹۷/۱/۸ع
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

سرودونه ترانـــې دي چې غـــړېږي رنـــګ په رنګ
يو په اور د لمبـــو ســوځي بل کــوي د پيالو شړنګ

که اختيار انصاف ته ورکړې نو انصاف شي بې انصافه
خو دا څکه مې زړګی شي دې انصاف ته په غورځنګ

حالاتو ته چې ګورم هېـــڅ انصـــاف نه شته په چا کې
ورور به ورور ته به ګواښېږي پلار د زوی سره په جنګ

اسلام شو تـــرې کمزوري که عـــرب دی که عجم دی
څوک خـــرڅېږي په ډالرو څـوک په پونډ د استرلنګ

دا اوس هم لا فرصـــت دی وروري لاســـونه ورکـــړو
دا نه چې ســـره مـــړه کړو په ګلبهار او په سالنـــګ

د ســـولې خـــوږ اواز ته انتـــظار کـــوي کـــوترې
خپل ځانـــونه ترې قـــربان کړو لکه شمعې نه پتنګ

۱۹۹۷/۱/۱۶ع

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا وطن چې ځـــومره شي ګلــزار بيابان ښکاري
ستا په راتلو کې ما ته څومــره لوی ارمان ښکاري

که د راتــلو په هــر قــدم کې زه ګلان وشيــندم
ستا تصــور کې سپېرې دښتې ګلستان ښـــکاري

که په وفــا کې راته ډاډ د محبـــت رانـــه کړې
په ژړا اوښــکو سمـــندر کې لــوی توپان ښکاري

دغه دنيــا ټـــوله ائينه شي بې ريـــا شــي راته
ماتې هينداري په ټـوټو کې مې جــانان ښکاري

که زه سوځېږم د هجران په سرو لمبو کې همېش
په شنو لوخړو د لمـــبو کې مې خـوبان ښکاري

د غمجن زړه په اسمانــونو مې جــفا وريځې دي
د داســـې وريځو نه د وينو ســـور باران ښکاري

وسيــــمه! تا ته د بــاران ګټه مــالومه ښــه ده
ددې بـــاران نه راتــه ښکلي بهاران ښـــکاري

۱۹۹۷/۱/۲۰ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندا

خنـــدا چې په ســـرو شـــونډو د اشـــنا مزه کوي
لونـــــگ په ســـور ټټـــر کې د لیـــلا مـــزه کوي

زلفې چې خورې شي په سپـین مخ د گل خوبانې
خوَلې د محبـــــوبا نه مـــــرحبا مـــزه کـــوي

خندا د هر څه خوند کا که د خولې وي که د گل
لاله چـــې وغـــوړیـــږي په بیـــدیا مـــزه کوي

خـــوږ باد وچلیږي د سپرلي ښکلې موســـم کې
شبـــنم په شنه کاســـه کې د سبا مـــزه کـــوي

۱۹۹۳/۱۲/۲۵ع
حاجي کیپ، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

اباسين

اباسيـــن چې په څـــپو شي قيامتـــونه ترې جـــوړېږي
جـــوړه شمعې چې شي بلې محفـــلونه تـــرې جوړېږي

عاشـــقان چـــې جـــوړه نشي په محـــفل کې د يارانـــو
د مطرب دې رباب مات شي چې ســـازونه تـــرې جوړېږي

د ســـرو شـــونډو په شـــربت کې د شراب غوندې نشه ده
دا دوه سترګې چې څلـــور شي هوسونه تـــرې جـــوړېږي

ها! مطرب چې په محفل کې خپل رباب په غېږ کې واخلي
د هـــر تار په انګـــازو کې پيـــغامونه تـــرې جـــوړېږي

د وســـيم خو انتـــها نه شـــته د ميـــنې صـــداقت کـــې
خو دا څـــکه يې په ذهـــن کې خيالونه تـــرې جـــوړېږي

۵/۲/۱۹۹۷ع

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ستا د عشق په سرو لمبو کې سوځېدلی ښه یم
دا ســتا د میــــنې افسانــو کې زورېدلی ښه یم

دا ستا د ســــترګو د باڼو د نیــــزو زور چې نه و
دا د خــــــوارړه زړګي په وینو لمبېــدلی ښه یم

پرهــر پرهـــر مې شو بــدن د محبــت پټۍ ته
پټۍ ونه شوه زه همــــداسې کړېــــدلی ښه یم

زه د غمــاز په ستـــرګو خــاورې د وفا شیندمه
دا د جانان د تــورو زلفو مــار خـــوړلی ښه یم

زه ستا د میـــنې سبــا باد ته انتـــظار کــومه
که باد رانغی په انګـــار کې اوسېدلی ښــــه یم

ما د وسیـــم په نصیحت چې کــوم عمل ونه کړو
دا د هجـــران په خړ توپان کې الـــوتلی ښه یم

۱۹۹۷/۲/۱۵ع
پېښور، ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطن

ای وطنه! ځان دې کلـــک کړه هـــره لوټه دې فولاد کا
په شـــــنو بوټو دې خـــزان شو هر يو ګل ځکه فرياد کا

د وطـــن تنکي ځـــوانان دې انتظار سترګې په لار دي
ښه مغـــــزونه دې فرار شول هر بچی دې خپل استاد کا

په سپـــرلي کې خـــزان راغی دا عجيبه زمـــانه شـــوه
هر يو ګل چې داغ ليــــدلی په شبـــنم باندې يې ښاد کا

هر زمری دې ويـــده شــــوی پرې کړنګ د اسماني شه
دا هر غـــر د هنــــــدوکش دې هره څوکه دې شمشاد کا

پلار د زوی دلاسه مړ دی ورور د ورور وينې ته ناست دی
هر يو سيــــند دې توپاني کــړه د غليـــم ببرۍ برباد کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا په غېــږ کې خپل مېـــړانو ابدالي شانتې بچیان دي
تېـــــر درســونه د غیــرتو خپل مشـــرانو ته په یاد کا

چا به خـــرڅ کړي په ډالــرو چا ورکــړي په ســرو زرو
اوس نو چېرته اکبر خان شته دا هېــواد به بیا ابــاد کا

دا کابـل يې ســتا ویجاړ کړو ناوې پېغلې شوې شهېدې
دا اوس کوم داســـې احساس شته لکه چېغه د فرهاد کا

ټوله شـــپه توره تروږمۍ شـــوه ټوله ورځ دود د باروتو
سپېنه ورېـځ شه بیا باران شه دا خفه زړگي را ښــاد کا

وسیـــــم ټول عمر په دعا دی ستا د گوډ گوډ ابادۍ ته
د دښمن په سر گـــوزار شه بیا دا ورک يې بېخ بنیاد کا

۱۲/۱۲/۱۹۹۳ع
حاجي کیپ، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کله نا کلـــــه چې هـــوا په دې چمـــن راشـــي
ښکلي مـــوسم ســــــره نغمې د ګل دیدن راشي

بلبل به جوړې کړي نارې د خپل هجران په خاطر
د خـــزان باد چې د سپرلي په دې ګلشـن راشي

داسې ســــوځېږم د جـــفا تـــــودې هوا ته زه
لکه د شمـــــعې نه پتـــنګ ســوی بـــدن راشي

ځومـــره کړېږم دومــــــره خیال مې د اشنا ساتم
لکه بـــورا چې د اغـــزي په درد، دردمـن راشي

داســې ځــیر ګورمـــه د یار خمـــارو ســترګو ته
داسې ښکارېږي چې مینوش په زړه خوږمن راشي

دا ســـتا د سرو شـــونډو شــراب چې زه نشه کړمه
وســـــیم به څنـــــګه په زړګي کې ارمانجن راشي

۱۹۹۷/۳/۲ع
پېښور ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ســـحر باد چې دا ګلــونه غـــــوړولی شي
دا د خـــپه زړګي غــوټۍ به هـــم سپړلی شي

په یو نظر کې چې د ســـترګو لاندې دا وګـــوري
څوک چې بې خوده وي اسمان کې خېژولی شي

چې په زړه کې د یار غـــم ورته پیـــدا نشي نو
دا ړندې ســـــترګې هم په غــم کې ژړولی شي

دا تا که څـــومره هجران غرو ته پناه کړی ځان
د میــــنې غږ به هم قاصـــد در رســـولی شي

دا ته که لاړې د جــفا ســیوري ته کېـــنې بیا
دا د غـــــم وربځې د اســـمان نه ورولی شي

که ته لاس د وفـــا راکړې او لیـــــلا شې زما
وســــــیم به تل دا خپل رقیب هم کړولی شي

۱۹۹۷/۳/۵ع
پېښور، ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نادانـــه ده بلبله چې د گـــــل په ســــر چغېږي
په شــپه کې چې سېلۍ وي نو ډېـــوه کله بلېـږي

دا به څـــو ورځې ژونـــــدون وي د بورا او د بلبل؟
سوړ باد چې راوچـــت شي د اغزو سره شــپه کېږي

دا چا چې ویل وفا شـــته په گلـــونو د گـــلاب کې
غمـــاز په یو کتـــو کې رنگ یې زېړ شي هم رژېږي

پتنگ چې ځان پرې سوځي دا د مینې په لمبو کې
بې ځایه نه سوځېـــږي څکه شمــــــعه قربانېږي

کله چې گلـــونه پاڼـــې، پاڼې په چـــمن کې شي
بلبله شـــــي ناچاره د زړه درد نه هـــم چغـــــېږي

هجران غمـــونه ډېر شي او دا زه چې شـــم یوازې
زړگي نه مې ســـرې وینې په گوگل کې بیا څڅېږي

عاشق چې نامـــراد شي کله ســـترگې وچې نه شي
یتیم په شان بې موره بیا په ســـرو ســـترگو ژړېږي

وسیـم دا نصیحت دی چې هېـــڅ کله زړه ورنه کړې
کوم چا چې زړه ورکړی هم ســـوځېږي هم کړېږي

۱۹۹۷/۳/۱۵ع – پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یا مې تـرمې تــــرمې اوښــــکې یا مې هغه سېــلابونه
یا مې سوړ، ســـوړ اســوېلي دي یا مې هغه تــوپانونه

دا جهان چې په ګـــــردش دی دا دی هر چا ته مـالومه
زما مړه شــــــول امیـــدونه، زما مړه شول حســــرتونه

داسې ورځ شي داسې شــپه شي کله مینه سره لمبه شي
زه چې ژاړم په ژړا کې راپـــــه یاد شــــي تېر وختـــونه

کاینات کې تغیرات شته او په ځمــــکه هم بدلون شـــته
داسې شـــــین بوټي ولاړ وي چې پــرې راشي خـزانونه

کله لمر چې راخورې کړي داسې سپینې سپینې وړانګې
طبیعت داسې قانــــون دی چې په وریځو کړي حکمونه

لمر په دومره لوی وړتـیا کې بیا په وریځو کې پنهان شي
د خدای(ج) هغه لوی هســـتي ده چې ترې راوړي بارانونه

د وســــــــیم د زړګي حـــال ته راچاپېر شي غورځنګونه
سمندر کلـــــه خامـــوش شي کلــه راولي موجـــونه

۱۹۹۷/۵/۲۰ع

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کله بـــاد کلـــه بـــاران شم
بیا روان په بیـــابان شـــم

کلـــه اور شـــمه ســـکروټه
کله وریځ په شیـــن اسمان شم

بیا سېلۍ شـــمه په شپه کې
بیا په ورځ کې خړ توپان شم

زه اســـیر شـومه د زلفـــو
مرغي د خپـــل جانان شـــم

خوله چې ډکه د خنـــدا شي
خـــزان باد ته بهاران شـم

شربـت راکړي د سرو شونډو
بیا مدهوش بې میستان شم

چې وعـدې کې وفا وکـړي
جهانګـــیر ددې جهـــان شم

وســـیم ستا دې محـــبت ته
بیا پـــوره په دې ارمان شم

۱۹۹۷/٦/۱ع – پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمانه شوه داسې جوړه چې مې یار ونه لیده
په ژمي کې مې هېــخ کله ګلــزار ونه لیده

ملګری ستا د لارې وي د خپــل حده پـورې
د نن زمانـــې یار کې مې اتبـــار ونه لیده

وعـدې به کړي ملا په شـان د حورو د جنت
د دوی په پســـته ژبه مې اقــرار ونه لیده

مخکې میخانو کـــې د ګلاب په شانې رنګ و
د نن په میــخانه کې مې خــــمار ونه لیده

خواره واره ګلــونه د غـــرو په لمـن ښکاري
په یو ګلاب مې هېـــخ کله ګلــزار ونه لیده

وسیم چې سرګردان دی د عشق په ګرمه لاره
دا زړه یې پــه کې هېــخ کله قرار ونه لیده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورمې د پســــــرلي دي خوشـــــبويو سره راځه
اغـــــزونه چې ګــــل اخلي زحمــــتو سره راځه

ديدن کوې زما د مخ د ســـــترګو په زيـــارت کې
که څــه بهــــانه نه وي لېــــــونو ســـره راځه

اسمان د محبت کې مې چې ورېځې رانبکاره شوې
وصــال بارانــه ژر شــــه وصلــــتو ســـره راځه

ساقي که نن سخي شوې د مــدهوشو په محفل کې
محفل ته د شـــــرابو له پـــــيالو ســـــره راځه

د زړه سترې ماحول کې راتــه تور مارغه هــوا کړې
راځې! نو دې محــــــل ته رنګيـــــنو سره راځه

د تورو ولولو زلفـــــــو په ټـــال کې که ته زانګې
د خوب نه تمه مه کــــړه شــــوګيرو ســره راځه

د عشق بنکلي ګلشن کې مې ګلان خزان دي
راځــه د خــــدای(ج) لپاره بهـــارو ســـــره راځه

د سرو شـــونډو شــــربت مې غمی د زړه ساتلی
وسيــــــمه! که راځــــې د ارمـــانو سره راځه

۱۸/۷/۱۹۹۷ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یار مې په سپین مخ باندې اوربل غوټۍ غوټۍ شو
زړه مې په ګــوګل کې لکه ګــل غوټۍ غوټۍ شو

سترګې داسې سرې شوې بې شــرابو مستې مستې
ګل لکه لاله او د سنـــبل غـــــــوټۍ غوټۍ شو

زړه ته مې د رنګ امېــــــد چې کله را پیــدا شو
ونه د انـــار لکـــــــه کابــل غوټـــۍ غوټۍ شو

میو مېخانې کې د ســــاقي په لاس کې شرنګ شو
جام کې د شرابو مې حاصــــــل غوټۍ غوټۍ شو

سپــوږمۍ د ځوارلســـــمه چې را ورسېده بام ته
بوټي په درشل کې لکه ګل غوټــــــــۍ غوټۍ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شنه د غره لمــن وه په کې جــوړه وه کېږدۍ
سرو جامو کې ناسته وه د خیــال سپینه کوچۍ

سپین یې مړوندونه ســـورایي شان ته یې غاړه
داسې ښکارېده چې د کـــوه قاف وه ښــاپېرۍ

ناز او په ادا کې یې حــــورې ترېنه ځار شي
شان او په شــــوکت کې لکه روم نه شهزادګۍ

کله چې بهر شــــوه د کېږدۍ نه په صـــحرا
دا وه په بېــــدیا کې د ګلـــــونو ګــــلالۍ

منګی چې کړي په سر باندې چېنې ته شي روانه
مسته ده مســـتۍ نه داســـې ښـــکاري لېــونۍ

سپین غاښــونه ښکاري لکه ســـتوري د اسمان
مخ یې پلوشـــې کړي د ښایست سپینه سپوږمۍ

وسیــم چـــې و ایلبند ته قافلــې ســـره روان
لار کې خـــوږ اواز وو د جَرس[1] او د شپــــېلۍ

[1] جَرس ـ زنګولې ، د اوښ په غاړه بندېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته زما د زړه په کــور کې مېلمنه شه
ته زما د ســـترګو تور کې مېلمنه شه

ته د ګل په شان څه زده کړه له چمنه
د بلبلو شــرا شــور کې مېلمــنه شه

د مجنون تېر شوی ژوند ته نظر وکړه
د لیلا شانته پېـــغور کې مېلمنه شه

د ډېوې شانتې ډېر سوځم په لمبو کې
د پتنګ په شـان په اور کې مېلمنه شه

لکه اوښــکه په لېـــمو به درته رغړم
په دا لوند ټټر سمسور کې مېلمنه شه

لکه غر په سمندر کې درته پـروت یم
د وسیـــم په دغه زور کې مېلمنه شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلرخو قافله

قافـــــله چـــې د ګلـــرخـــــــو روانېـــږي
په تورخـــم باندې ژړېــږي چې تېــــرېږي

دا څه حال شـــو، څه محـــال شو لويـــه خدايه(ج)
رڼې اوښکـــې په سپـــين مخ بانـــدې څڅېږي

څوک په لر شو څـــوک په بر شـــو بـــد قسمته
په ګـــوګل کې يـــې دوه زړونه جـــدا کېږي

څوک په غـــرونو کې چا مړه کړل څوک بې وسه
څوک زخمي شول څوک په سيند کې لاهو کېږي

څنـــــګه مال د پاچـــاهي شاهنـــــشاهي وه
داسې وخـــت شو په کـــوڅو کې ليـــــلامېږي

نور ملکــــونه په تعلـــــيم بانـــدې ودان دي
د کابـــــل نه ښــــــه مغـــــزونه فــــرارېږي

تورې شپـــــــې مو د ســـــبا په انتـــظار دي
هغه لـــــمر به په هېــــواد کله راخېـــژي

وسيـــــــــم تل د خپل الله(ج) نه تمـــــنا کړي
چې په ســــــويي ګلشـــــــن باد بيا وچلېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شمعې چې بلې شي په شپه کې پتنګان راځي
د مازديګر ښکلي ګودر ته عاشـــــقان راځي

ښکلی موسم د پســـرلي دی او زېـــړي ګلونه
له هـــره خوا نه په زړه ســــوي بلبلان راځي

زه بـــه راټـــول کړمـــه ګلونه د ګلشـــن ورته
بيا په لاره کې شينـــدم چې ګل خوبان راځي

زه به اوچـــت کړمه لاســـونه د اسمان په لوري
بارانه ورو شـــه مـــه وريږه چې جـانان راځي

مطربه ورو شه شړنګ ورنه کړې د رباب تارو ته
عبادت وخـــت دی دې محل ته زاهـدان راځي

زه پرې غمـونه هېروم نور د مســـتۍ نه په کې
دې ميـــکدې ته قِسم، قِســـم ميخوران راځي

وسيمه! بس کړه نورې ماتـــې کړه پيالې د ميو
پلار يې رضا شو ســـره جوړه کې د ارمان راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته زما هســـــتي يې
ته زما مســـــتي يې

ته مې ژوند يې په ګلشن کې
ته زما دوســـــتي دوستي يې

میـــخانه کې زمـــــا میـــنې
ته زما ســـــاقي ســـــاقي يې

ته زما د پســــرلي زېـــــرى
ته خـــــــزان ته دښمني يې

ته زمـــــا د زړه ټـــــکار يې
ته مـــــې روح ته ازادي يې

ته زما هســـــتي هستي يې
ته زما دوستي دوســـــتي يې

ته زما تـــــياري كـــې لمر يې
ته مـــــې زړه ته رڼـــايي يې

په قامـوس د سلطـــــنت كې
ته شـاهي، شاهي، شاهي يې

په ګلـــــــونو د بهــــــار كې
ښكلـــى رنـــګ يې ګلابي يې

وســــــيم ښيو كې ورته رغړي
زمـا زړه كې زنــــده ګي يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مې هلـه په خنــجر ولګېد
چې په لیلا مــې خپل نظر ولګېد

بلبلان ځکه شــور فریاد کوي نن
د خـزان باد د ګل په ســر ولګېد

شمــع پروا د خپل ارمان نه کوي
ځکه پتــــنګ ســوی وزر ولګېد

لمــن د ګلو له اغــــــزونه ډکه
ځکه بلبـل د زړه په ســــر ولګېد

زه د ساحل غمو ته هلـه ځیر شوم
کله زېړی په مــازدیګــــر ولګېد

ســترګې یې ډکې د حیا نه شولې
چې یې منــګی په بر ګودر ولګېد

وسیــمه! دومره بې پروا یې ولې؟
ځکــه دې زړه په لوی هنر ولګېد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ګلـــونـــو رژېـــــدل کتلی نه شـــم
بې د میـــنې خندېـــدل کتـــلی نــــه شم

چې یې عمـــــر څنګه تېر شـــو اسوېلو کې
نور د شمــــعې ژړېـــدل کتـــــلی نه شم

د خزان ســـاړه بادونه راوچـــت شـــــول
د بلبـــــلو زورېـــدل کتـــلی نـــه شم

هر څــه ګران شي په قیمت کې باکي نه شته
خـــو د میـــنې ګرانېـــدل کتـــلی نه شم

چې څپې څپې یې اوښـــکې په باړخو شوې
نـــور د اوښـــکو رهېـــدل کتلی نــــه شم

څوک خمار شول څوک مستان شول میخانه کې
زه د مـــــــړو ســـترګو لیدل کتـــلی نه شم

غټې ســـترګې یې چې تـــورې په رانجو کړې
بیا د سپـــین مخ ځلېـــدل کتـــلی نه شـــــم

څوک کامران شــول په بېړۍ د پاکې میـــنې
زه وســـــیم نور ډوبېـــدل کتـــــلی نه شم

۱۹۹۷/۱۱/۱۵ع - پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه بحـــر شـــانته زړه د ګـــوهر ډک کړه
لکه ونه خپـــــل وجـــود د ثمـــر ډک کړه

ميخانې مې په نصيب شوې ستا په عشق کې
راته ميــــنې کې نيمـــګړی ساغر ډک کړه

په هېـــڅ لار کې ستا ديـــدن کولی نه شم
د رقيب ته نور ژوندون د خـــــطر ډک کړه

په ګودر چې در رسېـــــږم تلـــوسې کړې
اې! ظالمې لږ منـــګی په هنــــر ډګ کړه

د غوټۍ شانـــتې را خـــواته لږ مسکۍ شه
لکه پرخه ســــور لاله په ســـــحر ډک کړه

د سپوږمۍ مخ ته کتی نه شـــــم وصال کې
يا مې ښکل کړه يا زړګی د خنـــجر ډک کړه

يا تورتـــم کې مې ډېـــوې په شانته بل کړه
يا وجود مې خپل ښايســت په زېور ډک کړه

ما وســــــيم په بيابان کې ســـفر کړی
لږ د سرو شـــونډو شربت نه ځيګر ډک کړه

۱۹۹۷/۱۱/۲۰ع – پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سر مې اېښی په زنګـــــون و عجیبه شانته دنیا وه
زړه زما په شــــــباخون و عجیبه شانته دنــــیا وه

دا سرې سترګې د لیلا مې په نظر شــوې په ژړا کې
زنده ګي مې د مجنـــون و عجیبه شانـــــته دنیا وه

ټوله شپه مې چې سحر شوه د یو ګل د بوټې لاندې
د بلبلو جــــــوړ افســون و عجیبه شـــانته دنیا وه

زما روح تازه تازه شــــــو د ګلونو خوشــــبویي کې
د شبنم په کې سمـــــــون و عجیــــبه شانته دنیا وه

د هر ګل خندا خنـــــدا وه د بــــــورا په کې نڅا وه
سور لاله چې ځیګرخون و عجیــــــبه شانته دنیا وه

ساقي راکـــړو جام د میو د دیـــــدن تمه مې وکړه
د غمــــاز په کې لمـــــسون و عجیبه شانته دنیا وه

دا د عشق په لوی سفــــر کې د خـــطر نه ډکه لاره
وســــــیم ویل چې زما یون و عجیبه شانته دنیا وه

۱۹۹۷/۱۲/۱ع
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو د هجــر تورو شپو نه بل جفـــا نه زه پردېس شوم
نور بې جـرمو الزامـــونو د سزا نه زه پردېـــس شوم

ما زړګی خپــل بایلولی و د تـــورو ســترګو جنګ کې
چې اوربل یې په مخ جوړ کړو د حیا نه زه پردېس شوم

چې مې غم غلط کولو مــخ مې واوښــت میــخانې ته
مجبوري مې کمزوری وه له بل چا نه زه پردېــس شوم

ها خوا غم تــورې تیارې وې زه د عشــق په تمــه تمه
د شفق زېــری خــوږ نه و د ســبا نه زه پردېــس شوم

د خــزان بــاد لګېدلــو د ګلشـــن په ســرو ګلونــو
د بلبلو د ګــردونه او غـــوغا نه زه پردېـــس شـــوم

د ظالمې زمـــانې نه چې پتـــــنګ وسوځېـــدلو
نور د شمعې تړمو اوښــــکو او ژړا نه زه پردېس شوم

لاس یې راکړلو د میـــــنې په کې اېښي وو شـــرطونه
د بې ځایه تمـــــنا دې تمنا نه زه پردېـــس شـــوم

زه د مینې جل وهلی وم بې خود حــالت کې پروت وم
د غـــرض اوبو کـــولو مسیــــحا نه زه پردېـــس شوم

په سلام ســلام کـــولو په ســـــلام کې به مقصـــد و
وسیـــم وایي! د غــرضو مرحبا نه زه پردېـــس شـــوم

۱۹۹۷/۱۲/٦ع - پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوست

یار هغه دی چې په کار دې شي په غم کې
داسې نه چې سر او کار یې وي په چم کې

ځان قربان کـــړي یو تر بله په دوستي کې
نه بېلېږي بیا هـــر څـــومره په ســـتم کې

که لیلی مجنـــون عـــــربو کې تېر شوي
بل مثـــال یې پیـــدا کېږي په عجـــم کې

چې یې زړه په یار خوږېږي په بـــد حال کې
بې د خولې نه به ګـــویا شي سترګو نم کې

چې یې وینـــــي نه تېــــرېږي یار لپـــاره
داســې دوست په څنګه هېر شي په عالم کې

څوک صفت کا څوک غیـبت کا په مخلوق کې
ناکامـــي په نصیـــب نه وي په تـــورتم کې

زمونږه میـــــنه له یـــو بل نه قـــربانېـــږي
زه خوشحال یم چې ښه خوی شته په صنم کې

وسیـــم دومـــــره به صفـــت کړي د یـــارانو
چـــې یې نه شـــته ګنجایش نور په قلـــم کې

۱۵/۱۲/۱۹۹۷ع – لیندی، دیډنګ هسپتال، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملغلره

صحرا چې سوځېـــدلې د اوبـــونه تــــږې تږې
شنه بوټي دې وچ شــــوي د سپرلــونه تږې تږې

غمونو او سوچونو کې مې شپې شوې په اغزو کې
سرې سترګې مې شـوې وچې شوګیرونه تږې تږې

ساقي راکړه بلـــــنه جام يې راکـــړو د شــــــرابو
تسل مې پــــــرې ونه شـــــو د نشونه تــــږې تږې

پتنګ خو ځـــــان قربان کړلو د عشق په تمه تمه
سره شمـــعه پــه ژړا کې د سلګـــــونه تږې تږې

چې پرخــه ملغلره شــــوه کاســـــه کې د ګلونو
وزر د بـــــــورا لونــــد شو ولولـــو نه تږې تږې

کیسه د پاکې میــــــنې ته د ژوند ښکلې نغمه يې
وسیمه! ها کیــــسه شوه افسانـــــونه تږې تږې

۱۹۹۷/۱/۱۵ع
سواتي ګېټ، پېښور صدر

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقيقت

د شپې تروږمۍ وه زړه په سـترګو مې ليلا وليده
د سترګو جنـګ کې نا ببـره مې حيـا وليـده

ما په خيالو کې خـوب ليده کړه خو دا و حقيقت
په جمع د سـتورو کې ما سـتوری د سبا وليده

شمعې ښايسته يې ستا ښايست باندې به څه وکړم زه
ستا د پتنګ پـه سوځېـدو مې سـتا جفا وليـده

بخت چې ظالـم شي بيا پروا د مـوړ غريب نه کوي
ځکه مـې لومـه په منګـولو د عُنقا وليـده

مينه تنکۍ وي، لېـونۍ وي نور بيا شرم نه کـړي
زيارتـه! سـتا په کنـارو کې مې ګناه وليـده

وسيـــمه! تا په زاهدانو کې خپل ځان شمېرلو
د ها شـراب ډکه پياله مې لاس کې سـتا وليده

۱۹۹۸/۲/۶ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تخیـــــل مې پـــــروازونه کـــــړي هـــوا ته
خالي جســــم پاتــــــې کېـــږمه دنیـــا ته

زړه مې خوځي، رګ مې خـوځي، ساه چلېږي
بې نفســـه یـــم، کالبـــــوت یمـــه اشـــنا ته

بانه رپي، سترګې ګـوري، حس ژونـــدی دی
د زړه حـــال ویلـــی نه شمــــه هېـــچا ته

غوږ مې اوري، ژبه چورلي، لاس مې کار کړي
احساس نه شته خـوله مې چـــوپه ده قضا ته

مرګ او ژوبلـــه بـــه کــــوي مقصـــد لپاره
دواړه لاســـــه پاس اوچـــت کړه ته ثـــنا ته

که مدهوش یې که مستي کړې اې وسیـــمه!
یم حیــــران چې دا به څنګه کـــړې عقبا ته

۱۰/۲/۱۹۹۸ع
سواتي ګیټ، امید اباد، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېغور

چې مینه حاصل نه شـي هسې ژوند ورته پېغور شي
ګلونو کې چې ګرځـــي هر یو ګل ورته سور اور شي

غوټۍ چې کله ګــــــل شي بیا پناه شي په اغزو کې
بلبل ترې شي بـــــې وسه بیا یې سر په شرا شور شي

شبـــــنم چــــــې کله پرېوزي کاســــــــه کې د ګلونو
خوشبویې د عطــرونو بیا په هـــــره لورې خور شي

په شپه چې رانبــــکاره شي په ګلشـــــــن کې د ګلونو
د شمــــعه پلوشې یې بیا خـــــورې په هـره لور شي

رقیـــــب ته مې ویـــنا ده چې جفا ســــــره یو نه شي
وسیم په ښکاره وایي! چې سور اور به یې په کور شي

۱۵/۲/۱۹۹۸ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ

زه چې کله ستا په تورو زلفـو ګيـــر شوم
د تهمت د انبارونو لانــــدې ځيـــر شوم

د امېد غـــوټۍ مې ځکـــــه ګلان نه شول
چې نســـيم ګذر کولــــو زه يې هېر شوم

شاه جهان خو تاج محـــل جوړ کړ په مينه
ما چې جوړ کړ ګل محل په کې انديز شوم

د صراط په پـــل به هېـــڅ مشکلات نه وي
دا چې زه د پاکې ميــــنې په لار تېر شوم

سر ببر خېرې ګرېـــوان در تـــــه ولاړ يم
ځکه زه د لېونـــو په کتـــار شمېـــر شوم

ما وسيم چې سره شراب د شـونډو نوش کړ
د رقيب په مـــخ کې زه په شان د شېر شوم

۱۹۹۸/۲/۲۱ع
سواتي ګېټ، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې

سترګې دې تـــورې په رنجو کړه ګلې
بانه دې غشـــــې په زړګو کړه ګــلې

بدن ټپـــــي روح اواره شـــو زمـــا
زما ماشـــوم زړه په سلګـو کـــړه ګلې

ســتا د فـــراق غمونه خوښ دي زما
اوښـــکې رواني په بـاڼخو کـــړه ګلې

دا ټـول غمـــونه مېلمانه شـــول راته
اوس مې ته خوښ په مړو کتو کړه ګلې

لکه د تن سيـــوری غماز مې ګــرځي
لږ يې جـدا په چال هيــلو کـــړه ګلې

خوله مې ترخـــه ده د هجران تبـــې نه
لـــږه خـــوږه دې په خلګـــو کړه ګلې

په ميـــخانه کې مې نصيـــب ونه شـــو
لـږ مې نشـــې ته په نشـــو کـــړه ګلې

د زړه چمــــن بلبـــل تر کـــومه ژاړي
ورتـــه ته زېـــری د ګلــو کـــړه ګلـــې

په دوزخـــونو کې خو ښپـــې ږدمه زه
لږ مې راحـــت په جنتـــــو کړه ګلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټـــوله دنيا خپـــه خپـــه وينـــم زه
لږ مې خوشحال په خوشـحالو کړه ګلې

وسيـــم ټول عمر په خزان کې تېـــر کړ
لکه نسيـــم دې په سپـــــرلو کړه ګلې

۱۹۹۸/۲/۵ع
پېښور، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلامي

چې په هنـر دې زړه تــالا کړ رانه
بیا دې نور څه ته ځان رسوا کړ رانه

چې په زړګي کې دې ساتلی نه شو
تا غمـــازان په واویــــــلا کړ رانه

ستا خو دا میــنه غــــلامي ته ورته
د پادشاهي خــــوی دې ګدا کړ رانه

جسم که ستا په انتظار کې پروت دی
خو تخیــــل دې په صحـــرا کړ رانه

شمعې ته حـال مې د زړګي ووایـــه
عاشـــق پتــــنګ یې په ژړا کړ رانه

چې مـــې د زړه په وینو ګل اوبه کړ
د وخـــت توپان دې په هـوا کړ رانه

لکه ښکاري چې د باز سترګې تړي
دا بیــــنا زړه یې نابینا کـــــړ رانه

ما وســـیم څومره منـتونه وکـــړل
بیا دې خپـــه زړګی رضـــا کړ رانه

۲۰/۵/۱۹۹۸ع – پښتونخوا، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غیرت

غریبي که څومره زور شي خپل غیـــرت راسره مل دی
شپه او ورځ څومره تیاره شي خپل همـت زما مشعل دی

که مې ســـر چورلي د زوره په وجـود کې شوم بې وسه
خپل تقــدیر نه ګیله نه شـــته لیکل شـــوی له ازل دی

یا مې هغــه خان خاني وه یا مې دغـــــه غریبي شوه
نه مې کـــړې څه ګنـــاه وه نه مې ایښی غلــط پل دی

په لښتي کې اوبـــه تللي بیا په هغه کې ور درومـــي
دا بیشک چـــــې رب زما راته د نیــکو لارو مـــل دی

اشنایي هم په پیسو شـــوه او دوستي هم په دوکو شـوه
نو په جېب کې دې څه نه وي بیا به وایي چې دا غل دی

دسیـــــسې به کړي در جـــوړې ته د ځانه خبـــر نه یې
زمانې ته چې زه ګـــورم بیا په تـــن راتـــه اوربل دی

وسیم شوی په پښتو کې او لـــوی شـــوی په پښتو کې
دا مظلوم ته دی سر ټیټی د ظالــم د ســـــر اجل دی

۱۹۹۸/۲/۳۰ع
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

شفق

ای! ساقي ماته د ښکلو میـــــو جام را
په نېکانو کې یـــو نوم د نېـــکو نام را

په غمـــــونو کې زه ډېـــر یم کړېدلی
په ډالۍ کې دې خـــوښیو ته الهام را

په تیارو کې به تر څو عمـــر تېرېږي
د شفـق په نظـارو کـې، ته انعـــام را

هر خوا ګرځم ګمـــــراهانو سره سر یم
په لارښودو کې یو ښه لارښود امام را

ګناهکارو کې که ستا په در شـامل یم
نور ته بس کړه سزاګانو ته انجـــام را

زه وسیم له تا نور هېـــڅ تمنا نه کړم
په ښکلاو کې ته ښکلی مـې ګلفام را

۱۹۹۸/۴/۴ع
پېښور، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

موسکا

دا ستا خیالي موسکا نه زړه خیـــالونه ګلورین شـــول
دا ستا په هر قدم کې زړه تیارې مې نور وریـن شـول

ګومان مې پرې کولو چې زه ستا کیسو بې خوده کړم
دا ستا شیرین کلام ته خــو حیــرانه سامعیـــن شول

د هجر کاروانیانو چې کتـار وو خپــل جوړ کــــړی
دا ستا ناز او ادا ته راســتانه ټـــول زایـــرین شول

تا چې پلـــو واچـــوه روانــه په مکیـــز شـــولې
هر چا ګوتې چچلې هم حیــران دې شایقیـــن شول

ستا په احتــــرام کې بوراګـــان ټول په نڅا شولو
چوپــــړ ته دې ولاړ وو د هـــوا نه خادمیـــن شول

د شمعې کتـــارو کې مې محـــــفل تیـــاره تیاره و
دا ستا په رسېدو مې محفـــــلونه ټـــول زرین شول

وسیـم ویل خوشال وم خوشالي کې ناخـــوشال وم
خو ستا د کل بـــدن نه اندامونه عنـــبرین شــــول

۱۹۹۸/۴/۲۶ع
پېښور، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د مړو سترګو کتو ته احساسات مې تخنېدل
ستا د زلفو سرو ګلو ته بوراګان به ګډېدل

ستا په سر داسې رڼا وه لکه شمعه چې رڼا وي
پتنګان ورته په ښپو کې لکه شمعه غورځېدل

له شرابو پیالې ډکې مدهوشي وه په محفل کې
یاران دومره وو خوشاله په جامو نه ځایېدل

دا ستا د وصلت شپه کې شپه د قدر وه بې وخته
غمازانو واویلا وه هم په وینو لمبېدل

لاله زړه نسیم ته ورکړه چې یوسه یار په لورې
د نسیم په رسېدو کې سره ګلان ومسکېدل

د حسینو قافله وه خپل منزل ته وه روانه
ګلې ستا خیالي کتو کې درته ټول وتمېدل

د بخت او د تقدیر په څپو ډوب وسیم راووت
ها! بیګا یې په اسمان کې د بخت ستوري ځلېدل

۱۹۹۸/۵/۱۵ع
پېښور، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي

دوه زړونه په کې محوه وو سکون چوپه چوپتیا وه
سرې شمـــعې بلیـــدلې پتنګانو پـــرې نڅا وه

ساقي په لاس کې جام و ســـت يې وکړو د شرابو
حاجت مې جـــــام ته نه و د نشـــو ډکه فضا وه

سرې سترګې مې په ســترګو کې اشنا ته واچولې
په زړه کې محبت و هم په ســـــترګو کې حيا وه

که تیارې خـــورې ورې د زمـــان په رقیـــبانو
محفل مې د زړه جـــوړ و هـــره خوا رڼا رڼا وه

د سترګو په پیالو کې مې بې خوده ځان نشه کړو
زاهده! خبر دار شـــه چې وه نه وایې ګنـــاه وه

عجیبه هنګامه وه چې خـــوره د زړه په کور کې
خیالو کې وسیـم ورک و هـــم د مینې مشغولا وه

۲۱/٦/۱۹۹۸ع

پښتونخوا، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسکه غاړه

په شپه مې ولیدله چې نـــرۍ وه هســـــکه غاړه
سلـــګو کې راتـــه ویلـــې په ژړا راپـــسې ژاړه

ملغلرې مې د ســـــــترګو پـــه بها کې واچـــولې
د سترګو په کتـــو کې بې بها شـــوه ترېـــنه لاړه

بازار د ښــــــو دانـــو نه ملغلرې زما سر شـــوې
دانه قیمت بـــها وي چې دانـــه وي د ویـــــجاړه

تکل د ښې دانـــې یـــم ها چـــې کله په لاس راشي
نو ځکه په صحـــرا شـــوم په مېرو کې هـم په شاړه

جنـــون تاوده بادونه هـــم په ســـر راته لګیـــږي
که ژوند په تورو غرو شي موږ به خوښ یو سره دواړه

وسیـــــمه! لېونی یې ســـرګردان شـــولې په عمر
هر کار ته چې لاس اچوې له خدایه(ج) مـــــدد غواړه

۱۹۹۸/۶/۲۵ع
پېښور ، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښيښه

خوږې خبـــرې مې په زړه دي خــو کولی نه شم
ځکه! د مینې خوږ اشـــنا مې هېـــرولی نه شم

زه په دې وېره چې خـــوبانه چېرته هېره نه شي
نور د همــــزولو افـــسانو ته کېناستلی نه شـــم

چې د لویدیځ مازدیګـــري وریځو ته ځیر شم کله
دا سرې لمبې د ســــره هجران شېبې کتلی نه شم

میین خوشحال مــازدیګري ته وي چې شپه راولي
خو زه هېڅ کلـــــه مازدیګــر کلــه ستایلی نه شم

ډېر د عروج په وخـــت نازېږي بې خبـــــر د زوال
د سهار لمر نور په ماښــــام کې ازمــــولی نه شم

که د ژوندون په څـو ګړۍ وي ځان خوشحال وساتم
وخـــت په منـــــــګولو د فنا نه رانېـــولی نه شم

نور چې د میـــــنې ظالمانو ته په ښـــپو کې رغړي
وایم په ډاګـــــه ابلــه ښـــپو کې رغښتلی نه شم

د چا په لاس کې کنډولی څوک په ښیښه کې څکي
پیالې چې ستا د سترګو نه وي زه يــې څښلی نه شم

ما وسیـــم تا ته په ړومبي وصـــــال قسم یاد کړی
په پاتې ژونــــد کې قســــــــمونه یادولی نه شم

۱۹۹۸/۹/۴ع
پښتونخوا، پېښور ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په کتابـــو د ملائیکو مې تقـــدیر بـــدل شو
ستا د ښایسته سترگو جمال د زړه تدبیر بدل شو

چې وچولې په باړخـــو راته د سـترگو اوښکې
هغه مې یار، هغه غمخوار، هغه زهیـــر بدل شو

چې و لارښـود د پاکې میـنې او سپېڅلې دنیا
هغه رهبر، هغه ملا، هغه امیـــر بـــدل شـــو

چې راته جوړه وه د زړه د سر چیـــــنو نه لاره
هغه چیـــنه، هغه اوبـــه، هغه بهیر بـــدل شو

چې ایښې تله د انصـاف وه په مهراب د سترگو
هغه وجدان، هغه قضـــا، هغه ضمیـــر بدل شو

کومه چې جوړه وه جونگـــړه د خیالاتو په کې
هغه محل، هغه هـــوا، هغه تصـــویر بدل شو

چې ما پرې غـــم غلطولو او عافیـــت و راته
هغه ســـاقي، هغه مینا، هغه تسـخیر بدل شـو

چې ما گڼله په دنیـــا کې بې نظیره خلکـــــو
هغه دنیــــا، هغه وفـــا، هغه نظیـــر بدل شو

محبوبـــې ما وسیـــم گاللي و غمـــونه درته
په مجلسو د گل خـوبانو ســتا تقدیر بـــدل شو

۱۹۹۹/۱/۳۱ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه دومره ژور تللی وم ســـــوچونو او فکـــــــرونو کې
جنت مـــــې لټولـــو مـــا په تا پســـې خيالونو کې

سرې سترګې برېښېدلې چـــې مـــا ستا مخ ته کتل کول
يو رنګ و راخور شوی چې هېـــڅ نه شته په رنګونو کې

دا ســـــره لکه انـــار وه د حيـــا نه سره رنګيـــــنه وه
د سرو شونډو سرخي دې چې لا نه شـــــته په ګلونو کې

غمونه را انبـــار راتـــه په ســـــر لکه د غـــر شـــولو
صرف ستا چې ديدن کېږي زه خوشال يم په عمـرونو کې

کنډول رانه راپرېـــوته چې ســـتا په ياد نشه شـــومه
ساقي نه نور نه غواړم که يې راکـــړي په سوالونـــو کې

له سترګو مې څڅېږي د فـــراق په اوښـــکو لوند شومه
ګوهر چې مې راتويې کـړې هېڅ نه شته په بحـرونو کې

رقيبه! ووېرېـــږه د صـــفا ميـــــنې ازار مـــه کـــــړه
وسيــــــم د زړه اواز به هـــم څوک اوري اسمانونو کې

۱۹۹۹/۱/۲ع
پښتونخوا، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن مختګ

د فانـــي نړۍ په لاره ځـــان هوښيار کړه
د ژونــدون د حـــوادثو تا بعـــدار کړه

د ښه شان او په شوکت او انســـــانيت کې
داسې نه چې ته بلا ته ځـان ګـــوزار کړه

که د نېکو لارو مـــل يې نېـــک به ګرځې
که بد ګرځـــې نو د بـــدو انتـــظار کړه

کومه مينه نن چې کېـــږي د څـــو ورځو
ته ځان مينه کې منصور غونـدې په دار کړه

هر خـــوا ظلم دی تيـــارې دي جهالت دی
د مظلوم تورې تيـــارې ته ځان ســـهار کړه

بلبلان چې شـــور فـــرياد کړي د اغـــزونه
ته د وينـو نه هېـــواد ګلو ګلـــزار کړه

د پښتـــــو په لوی وطن افغانســـتان کې
دښمن مه پرېږده ټول غرونه پـرې انبار کړه

چې په بد نيتونو ګـــــورې خـــوږ وطن ته
هره لوېشت ورتـــه د خـــاورې نه انګار کړه

وسيـــم وايي! د هېـــواد په ننګ شهيد شه
د پښتـــــــو دښمنان واړه تـــار په تار کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دومره چې ظلـــــمونه ته په ما کوې
دومـــره ناپـــوهي ولې اشــــنا کوې

کله مې په خیــــر درتــــه کتلي دي
ټېټې راته مـــړې ســـترګې شهلا کوې

غاړه کې کچکول په لاس تسبېح ګورې
ته څنګه په مــا شک د ګــــــدا کوې

تا ته مې قســم په عشـــق خوړلی دی
ته ولـــې خبــره نا صــــفا کــوې

وینه به د زړه درتــه قـــــربان کړمه
ولې بـــې ارزښــــته تمــــنا کوې

سپینې به رنګینې شــــي تهمت په رنګ
هســـې د رقیـــــب نه واویـــلا کوې

پټې چېرته پاتې دي کیـــــسې د عشق
ته څنګه کیـــــسې راته په غلا کـــوې

خیر دی که لوګی یم ستا د عشـــق په اور
خوښ یم چې په ډکه خوله خنـــدا کوې

زړه مـې ټوکیــــدلی د لاله په څېـــــر
کله به سفـــر په دې صحـــرا کـــوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سيـــــــــنه په غشو اموختــــــه شوله
ځنگه گـــــوزارونه پـــــه خطا کــــــــوې

زه وسيم رســـــــــوا په کلي کور شــــــومه
هســــــــې بيا خبــــــرې په حيــــــا کوې

۱۹۹۹/۳/۲۰ع
پښتونخوا، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

شنې پيالې

کاشکې زلفې د ليلى مـــې لوبولې
شنې پيالې مې د شـــــرابو ټنګولې

د وصال رنګينو شپـــو کې اى جانانه!
ښکلې شونـــډې مې جانانه ښکلولې

ښه رنګين موســم بهار وايي ګلشن کې
چې بې دريغـــــه مې ټالو کې زنګولې

ګلو ونې قـــد قامـت دې تل بهار واى
چې نسيـــم دې په مشــــام را لګيدلې

زه دې مړ واى په شــــــرابو ستا د لاسه
چې د لاسه دې پيــــالې کـــې پريوتلې

زه بې خوده واى چې ورکه رانه لار واى
چې مې غبرګو دوه کمڅــــو نه رانيولې

زه زاهد واى په مذهـــــب د ستا د مينې
چې سجده مې په محـــــراب کې لګولې

ستا د حسن پلوشــــــې دي زه تيارو کې
ته واى شمــــعه په تيــــارو کې بليدلې

دا دستور دى چې ډيوې نه پتنګ سوځي
ته ډيوه واى خيـــر که زه دې ســــوځلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسیـــــم وایي! د زړه سر راته سوری کړه
خیر که زه دې په ســـــــرو وینو لمبېدلې

۱۹۹۹/۴/۱۵ع
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مرحوم خاطر اپریدي صاحب ددې بیت پر بنا

(د هجران په شپه ډېوه په لاس کې راغله)

***

د هجران په شپــه ډېوه په لاس کې راغله
د ګلونو ســـــره غنچه په لاس کې راغله

تلوسې مـــې وې چې ورشم میخانې ته
د شرابو شـــــنه پیاله په لاس کې راغله

لټول مـــې ســـره لعلونه په اېـــرو کې
ناګهانه خـــــزانه په لاس کـــــې راغله

شپه او ورځ چې مې سجـــده وه لګولې
عبادت مې شکرانه په لاس کـــې راغله

تېره شپه وه په وعده کې خـــلاف شوی
شوم پخلا چې جرمانه په لاس کې راغله

زه وسیــــــم ومه ګیر شوی محبت کې
ښه منم چې اعـــــانه په لاس کې راغله

۱۹۹۹/۴/۲۶ع
د پورتني بیت کې جوړه مشاعره

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسرت

قاصده! زر شـــــه په رغــو ځمکو بهار راوله
دښتو مېرو کې د گلــونو ســـور گلزار راوله

د ستا په لورې دواړه سـترگې د تندي پرېوتې
وصاله راشـــــه ته انجـــــام د انتـــظار راوله

دواړه پيالې د ميو ډکې دي په تخت د حسرت
هره پياله کې راته ســـــرو سترگو خمار راوله

قلم دې مات شه د ازل ليکل چې ته پرې کوې
که مېړنی يې په شپـــبو کې مې ديدار راوله

رقيـــــــبه! تانه نه وېـــرېږم که ساتـــنه کوې
درځم ته ورشه ســـــرې لښکرې د اغيار راوله

بدن زما دی اموخـــــته نېغو باڼـو په غـــــشو
ستا په چړو به څـــــــه ونه شي ذوالفقار راوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفر

ملگرو! نن کـــــوڅه کې دې اغیار څله پرېږدې
توتي په پنجـــره کې گـــرفتار څله پـــرېږدې

تسبېح گرځـوي لاس کې هم په غاړه يې کچکول
په سپین کمیس کې پـټ دا گناهکار څله پرېږدې

انگورو که اوبـــه دي بیا یې څکل څـــله گناه ده
جنت مېوه که نـــه ده په دې ښـــــار څله پرېږدې

ترخې اوبه مې څکلي په گنـــاه کې یم غرق شوی
توبه لاره یـــــوه ده تـــــوبه گار څلـــه پرېږدې

ډېـــر مې دي ژړلي صـــداقت پســـې ژړېـــــږم
په مخ کې دې سرې اوښکې سور کتار څله پرېږدې

سفر د لـویې لار مې په بېـــدیا کې راپیل کـــړی
وسیـــم په لویه لار کې خـــوارو زار څله پرېږدې

۱۹۹۹/۴/۲۶ع

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

اشنا به مـــــې راځـــي ورته په لار ګلونه ږدم
سینې د حـــرم باغ نه د مالیــــار ګلونه ږدم

ارمان به مې پوره شي که په ښپو شم پاڼې پاڼې
ګېډۍ ګېـــډۍ غمـــونه اعتــــبار ګلونه ږدم

هجران هـره ګــړۍ راته کلــونه په سر تېر شي
د زړه د ســــــر چینې نه د ګلـــزار ګلونه ږدم

ګلونه پیـــدا شـــوي په ښایســـت او په جمال
ږومبي ځل په ډالۍ کې د رخســـار ګلونه ږدم

دا هیلي ځوانیمرګې ډېرې هیلي شـــولې بورې
وسیـــــمه! ځوانیمرګو په مــــزار ګلونه ږدم

پېښور، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رحمان بابا د کالیزې په ویاړ!

څلوریزه

د حمید په یاد مې زړه قلـــــم قلم دی
لکه څنگه چې جــدا رانه صنـــم دی

چې مرغۍ د باز د وېــرې نه اوتــره!
داسې زړه مې هم ستومانه په ستم دی

****

څلوریزه

غوږ کې راته ټپ شو د قضا ولې؟
چېغې مې ته نه اورې اشنا ولې؟

زه شومه وسیــم لېونی ستا د در
خلک که خطا شــو ته خطا ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې

اوښکې مې تویې په رخسـار شولې نن
زړګیـــه! ولې نا قـــرار شـــولې نن

د وطن میـــنه چـــې زه تـا کې وینم
زه وفـــا دار تا چـې وفا کې ویـــنم

خیر که ســوری سوری ټټــــر شو زما
په غم اخــــته کـــور او ټبــر شو زما

زه به ځواب د خپـــل وطــــن ورکوم
په وینو ســــور به خپـــل کفن ورکوم

د وینو ځاځکـــــو به لاله ټوکیــــږي
د مسیحا به شــــنه پیاله ټـــوکیږي

سوي چمــــن نه به جنـــت جوړوم
ښه جامعـــه د شفقـــت جــــــوړوم

د غلیـــم کـــور به زه تالا والا کـــړم
په خپل قلـــم به یې رســوا رســـوا کړم

خدای نه خوشحال یم چې پښتون پیدا یم
هم مسلمان هــــم چې مفتــون پیدا یم

د هنــدوکش په جګــو غـــرو مې قسم
هم په دې شنـــو شنو ســر درو مې قسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه زړګی خپـــل پرخـــونابه ســـاتم
دښتې مېـــرې به زه شـــادابــــه ساتم

وطنه! تا به څنــــګه هېر کړو مـــــونږه
په پاکه میــــنه به سر تېـــــر کړو مونږه

تا ابــــدالي په شـــان بچـــيان روزلي
هـــــم دې هُما هـــم دې بـــازان روزلي

وطنه ته جنــــــــت نشان يې زمـــــوږ
ته د پېــــــړيو قهــــرمان يې زمــــوږ

ستا عظمــــــت ته به ســـــلام کــــومه
زه وسيــــــم ســـتا به احتـــرام کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

محبت

دنيا ټوله جادوګـــره هـــر زمان جـــادوګري ده
مونـږه ولې نه پوهېـــږو زما ستا بې خبــــري ده

موږ چې دواړو لاسه ورکړو دا دې نوي ژوند اغاز وو
خواږه زېرى د نسيم و هم ډالۍ مو د سپـــرلي ده

رقيبانـــو لارې ســـاتئ غيـــرتي وايـــــم په جاره
چې سپوږمۍ کله په بام شوه زمـا هلتـــه حاضري ده

د منصور نه زه کم نه يم د مجنــــون په پـــل مې لاره
کومه لار چې ما خپـــل کړې هغه لاره شعـــوري ده

د زاهد او شيــخ د لاســـه ميخانې تالا والا شـــوې
يوه پاتې ميخانه شــــوه دا زمـا د روح ســـــاقي ده

وينې جوش وهي رګــــو کې د مغزو حالات بدل شو
دا جنون که ليونتوب شـــو که د ستا سترګو مستي ده

محبت لـــويه دنيـــا ده خو د عشـــق لاره جدا ده
عاشقي وي ځلـــور ورځې، محبـــت زما هستي ده

پيالې مه اخلـــه په لاس کې را روان تسبېح په غـــاړه
د شيـــخانو بازار ګـــرم زما ســـتا بـــې قـــراري ده

څه چې لاړ شو کومې غاړې ته عافيت کوډې کړو جوړه
مونږه نه پرېږدي څـــوک دلته څه بې شـانه ظالمي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګړي ســـــتا، رباب زما شــو ورنه جــوړې به نغمې کړو
شنو پیالو ته حاجت نه شـــته ها فضا ټـــــوله ساقي ده

ما وسیـــــم سپوږمۍ ته لاس کړ چې امېل یې راوړم تاته
سپوږمۍ کټ کټ په خندا شوه چې مې لاندې ترېګني ده

کوټ جلال اباد، افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

میو جام

زما د مستو میو جــام کې د نشــــې قطره شه
زما غمګین شان ته ماښـام کې د ډیوې لمبه شه

ستا د جفا تــورو تیارو تــه مې زړګی ډوبېږي
لکه د شمعې په تیارو کې مې خــــوره وره شه

ستړی ستومانه یم د زړه سکون مې نه شته ګلې
د امېدونو سلســـلو کې د حســــرت شپېه شه

ما چې د ستا د ســــــترګو غشو هر کلی ویلو
ته هم زما د زړه په ســــر راته ویــده ویده شه

زما د اوښکو تسلسـل ته چې باران شــــرمېږي
لکه ښارو په پســــرلي کې ته لمده لمــده شه

مطرب زما د ســـــوځه وتــړه ته ســــاز د وفا
راته رنګینه شه، محفـــــل شه، هم نغمه نغمه شه

وسیم چې ستا د حســن بڼ ته هر سحر دی حاضر
ته د نســــــــیم ســـره را والوزه خوږه وږمه شه

پېښور، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبر

نن سترګه مې رپېـــږي چـــې خبر څه راولي
زړګی مې هم درزېږي چې خبـــر څه راولي

یادونه رایادېـــږي وصلتـــــــونه پخـــواني
اختر خـــو را روان دی چې اختـــر څه راولي

خړوبې مې د زړه په وینـــــو کړي که پوهېږې
مالـــــوم به شـي چې ونه په ثمـــر څه راولي

بیګاه د تورو زلفـــو په کمڅیو لاندې پروت وم
جانان مې قـــدردان چې پیغمـــــبر څه راولي

ګلونه زرغون شـوي دي په سیـــــــمه د افغان
لیلی راتـه زولـــۍ کې او په ســـر څه راولي

شراب مې و جـوړ کړی ډېر په مینه په مستۍ
ســـــاقي راتـه د میـــنې په ساغـــر څه راولي

تالاب مې و جـــوړ کړی د نرګســــو د عطرونو
نسیــــم راته د ژوند په خوږ سحـــر څه راولي

د کلي مســـتې پیغلې ها ګودر ته ټولې شوي
وسیـــــــم ته به خوبانه په ګـــودر څه راولي

۱۳۷۸ د اسد۲مه – کوټ ننګرهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصور

تصـــــور ســـــره تصـــوير ستا جانانه جـــوړوم
رنګـــونه په رنګـــونو کـــې بې شـــانه جـــوړوم

سرې شونډې سرو لمبو په څېرې ګوتې راته سېزي
چې تــــــورې تــورې زلفـــې پرېشانه جوړوم

درنښـــت نه وېرېــــــږم بانـــــه کله درنېــــږي
هر څـــه چـــې جـــــوړوم د دل و جـــانه جوړوم

ساقي پياله دې ماتې شـــه چې دومره پرې نازېږې
خمار د تــــورو ستـــــــرګو ميـــستانه جوړوم

ګلونه مې خوښېـــــــږي ته هم ګلــو د نرګس يې
شبـــنم چې جــــــوړوم پرې د چشـــمانه جوړوم

ليلی مې په ګلــــونو کـــې ولاړه هســـکه غـــاړه
امېـــــــل چې جـــــــوړومه د ريحـــانه جوړوم

وسيــــمه! مينه وکـــړه د اصيـــلو خلکـــو مينه
پېغـــــور که جـــــوړومه د خپـــل ځانه جوړوم

جلال اباد، ننګرهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه ښایسته ښایسته ګلونـو کې بې درېغه مشغولېږم
ستا د لاس د شنو پیالو نه زه بې شانه پرې مستېږم

ستا ښایست ته نازنینې ډېـوې ګانې شرمنده شوې
ستا د مخ رڼا رڼا ته د پتـــنګ په شان ســـوځېږم

طبیبانو لاس مې نیـــسئ اخ بې شانه زړه مې رپي
د نسیم خوږو نغمـــو ته لګـــه پاڼه زه رپېـــږم

د منصور د لارې مل یم د مجنـــون په شان شیدا یم
نه د اور، نه د اوبـــو نه، هـــم له داره نه وېـــرېږم

ساقي ستا شوې سترګې تنـګې د خیام کوځه اباده!
انتظار شپې شوې ختـــمې زه به هلتــــه ورسېږم

ای جانانه! که رقیب ستا مېـــړنی دی پروا نه شته
زه وسیم به په وعدو کې در په در بانــــدې ودرېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حسن بازار

د حســـن په بازار کـــې د حسيـــــنو نه حسينه وه
د ګلو په رنګونـــو کـــې ګلـــونو نه رنګيـــــنه وه

ټپوس مې تـرېنه وکړ چې بې سر محل کې څه کوې
ازل نه شکايـــــت و او په ســـترګو کې غمګيـــنه وه

ګرداب د حـــــوادثو کې راګيـــره د خـــزل په شان
همت ته مې کتـــلو په همـــت کې دا شـــاهينه وه

زمان نه په فريـاد و د حســرت ډېـــوه يې مـــړه وه
وو روحاً بـــــې قـــراره خو په جســـم بلوريـــنه وه

افسوس افسـوس! کې وويل د خپل لاسه داسې شومه
کيسو ته ورته غـــوږ شوم د شيـــــريني نه شيرينه وه
***

وويل

يـــــوه ورځ د پســـرلي وه پـه محـــــدا وتلې ومه
له همزولو ســـره ګـــډه په خنـــدا وتلـــــې ومه

فطـــرت د طبيـــعت ته مې نظـــر وشـــولو واوره!
زړګی مې په ګـــوګل کې په وار وار شـــو ناقـــراره

اه! مينه مې پيـــدا شـــوه په ازاد يو ګلســــتان کې
د ګــــل او د بـــورا وه مشغـــولا چمنســـتان کې

فکر کې د ځان شوم چې ای کاش يو شفقـــت د لاس
تاو شي او راتاو شي راتــــه ونيسي د ســـر د پـــاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما خو ویل چې مینه عجیبه شان ته احســـــاس به وي
ځان به په کې ورک کړم عجیبه شان ته اخـلاص به وي

ځکه اوربـــدلې مې کیـــسه وه د شیـــرین فـــرهاد
کړیکې یې د زړونـــو اوربـــدلي وو هر چـــا په یـــاد

زړه مې په سفـــر شو کـــومه لار کـــې چـــې لیلا تللې
سترګې مې د میـــنې ډکې ستـــرګې چې شهلا تللـــې

دې نه بې خبـــره چـــې هغـــه خـــو پاکه میـــنه وه
هر څه ورته زړه کې د هیـــنداري غونـــدې سپینه وه

ګیره شوم په لومه کې او ښکار شـــوم د صیـــاد په لاس
پاڼې پاڼې ګل شـــومه او ورکه شـــوم د بـــاد په لاس

ځان دې با خبـــــر کړ چې دا زړه دې د ګیـــلو نه ډک
روح مې په تورتـــم کې ده، فضـــــا مې اسوېلو نه ډک

در به کړم منت خلکـــو چې چېـــرته زړه ونـــه بایلئ!
راشئ! یو بې سر ســـامان کوڅه کې مې ژونـــد وګورئ

نهٔ! چېـــرته وفا نه شته، ونـه کـــړی محبـــت خلکو
لاس به در چاپېره کړي په چـــل چـــل کې صحبت خلکو

راشئ! د وسیــــــم نه څو زما د حال تپـــــوس وکړئ!
ګیر یم بندیـــــوانه د وحشـــیانو چال تپـــــوس وکړئ!

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخه

لکه د پرخې او شبـــنم سره ســـور گل تازه شو
داسې مې اوښکو اسوېلو ســره گـــوگل تازه شو

ستا د هجران تاوده بادونو چـــې بې شانه وسوم
ستا د غمونو سلسلــــو کې مې غـــزل تـــازه شو

هغه ساقي په لاس کې جام واړه سکروټـــو ډک و
ځکه کوم اور چې په محفل وو په محفـل تازه شو

خير که بادونو تورې خاورې چې راوشـــــندلې
ستا د وصال باران چې وشو خړ کاکــول تازه شو

وسيــــمه! تا چې څه غوښتل هغه ورتيـــا وکړله
څنگه چې گورې په شېبه کې ټول محل تازه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه شوم میخانه شوه او ســاقي د جام
جوړه ترانه شــوه د ســـــرور او شام

ما پیالې نوش کړې وې د سرو شونډو
چغه د رندانـــــــو چې خیــام خیام

څه رباب مستېږي څه دا ســـتا حسن
سل کلامه پیش شول نه دا ســـتا کلام

مه کــړه طوافونه چې رقیـــب نه یې
سیخ به شې، کباب به شې رقیب په نام

نن چې راته خانـدي دا سپوږمۍ غلې
څنـــګه په بســـتر وکـــړم ارام ارام

نه هغه لاله شـته چې یـې پــرخه شم
نه هغه شفق شــــته چې یې شم انعام

ستړي شول ستـومانه قاصـــــدان زما
نه دې ځواب راکـــړ نه ښــــکلا پیغام

ګرځمه مدهـــوشه دنـــیا نه غـــواړم
زه وسیــــم به وکـــــړم په مقام قیام

۲۰۰۰/۱/۸ع – پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

رباعي

چې کوم پيکر د ستا وجود وي بت خانې ماتوم
چې وي شراب د ستا د شونډو ميخانې ماتـــــوم

وسيــــــمه! مه اخله ملغلرې د رقيـــــــب د بازار
زه مســـــت د مينې په دولـــت يم خزانې ماتوم

کوټ جلال اباد ، افغانستان

***

څلوريزه

سورګل شو پاڼې پاڼې چې د ستا ښکلې ښکلا شوه
غوټۍ په پرانېستو شوه چې د ستا زلفـــو هوا شوه

د ستورو سترګګونه درته ځای په ځای کې تم شول
سپوږمۍ شوله خجله چې د ســـــتا د مـخ رڼا شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهال

ما چې هر څه هر څه وکړل خوشحال نه شو
د زړه کور چې نړېـــدلی په حال نه شـــــو

که معـــــمار ته منـتونـــــو په زاری شـــوم
د معمار چې کوم کمـــــــال و کمال نه شو

چې د حســـــــــن وه مغـــروره ای ملگرو!
د غرور چې کــــــوم زوال و زوال نه شـــو

چې ملنـــگ شـــومه پــه در او دروازو کې
کوم مهال چې ما غـــــــــوښتلو مهال نه شو

یو بچوڼی مې مونـــــــــدلی و په غره کې
د زړه غوښې مې که ورکـــــړې غزال نه شو

د وسیــــم زړه ترې نه داســــــې و تور شوی
چې په اوښـــــــکو ووینځلو کنـــگال نه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

عطرونه

گراني! په کړس کړس کې خندل مه کوه
هم دې په مـــــړو ستــــرگو کتل مه کوه

کله چې څنـــگ ته دې بې خوده درشم
بې خوده ډېر شي نـــور څکل مــــه کوه

کله چې پـــل دې په درشـــل کې کېږدم
شنو ميـــنارو ته، ته ختــــــل مه کوه

زه د ســــپرلي په هـــوا مســت گرځمه
نور د عطــــرونونه شيـــندل مه کـــوه

واخـــله د ســــــتورو نه پېـــــيلو امېـل
د غمـــازانو اچــــــول مـــــه کــــوه

زه يم مستي، زه يم ســــــــرور او شباب
نورو نغــــــــمو پســــــي تکل مه کوه

زه که دنيا گـــــــورمه ستا ستـــرگو کې
د دنـــياگانو جــــــوړول مـــــــه کوه

راته په خوب کـــې بيگاه وويل سپوږمۍ
وسيــــــمه! اوښــکو تويـــــول مه کوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننگ

وران دی، گلســـتان دی اې بلبـــــله د پښـــتون د باغ
نوم د رقیب لیـک دی په شـــــاړ بوټـې د مجنون د باغ

خوار او زار بچـــی دی بې هنـــــره بې کـــماله دی
غوړونه یې کاڼه، په لاس شـــل، ســـترگې پرکاله دی

لعل خښ په اېرو کې او مرجان پروت دی په خاورو کې
زوی د شهباز گرځي چمړې خـوري په سیل د واورو کې

پاڅه ای زلمـــیه! مســت شـه، تـوره او ایـــمان واخله
شړق شه، اور لمبه شه، تندر نر شه خپـــل جانان واخله

ځار د شنـــو برېتـــونو شـــم غـــلام د غـــلام زوی یې ته
پروت یې په دوسیـې کې که زر ځله شـــاه زلمی یې ته

توره دې راواخله ننـــگ پښـــتو او اســـلام پـورته کړه
خپلو مســـــتو ســــــترگو دې نامه د غـــلام پورته کړه

پاڅه ننگیالـــــیه! نن دلبـــــر او جـــــانان وگـــته
نوم د پښـــــتون وگـــته نامـــوس د افـــغان وگته

ټول جهان حیـــران کړه د خپـــل ځان په تماشاه سره
ای! د احمـــــد زویه، ای بچـــــیه د شــــیرشاه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا زه شـــومه بدل، که زمـــــانه بـــدله شوه
سازونه شول بــدل، که تــــرانه بـــدله شوه

په لپو لپو څکمه خـــوند یې نه شته دې ساقي
شراب شـــولو بدل، که میـــخانه بـــدله شوه

نه شوله غـــــوټۍ په ګل بـــدله ګلستان کې
نسیم شـولو بـــدل، که ګلـــخانه بـــدله شوه

اوښکو ته مې لاره جوړه کــړې زړه په سر وه
بهیـر شـولو بـدل، که سلســـله بـــدله شـــوه

وعدې دې راته راکړې افسانې په زړه کې ساتم
ستا زړه شـــولو بـــدل، که افســانه بـــدله شوه

زړه ته مې نـږدې وې فاصـــلې هم لنډې شوې
منزل شـــولو بـدل، که فاصـــله بـــدله شـــوه

وسیمه! په ســوالو کې ورته پاکه میــــنه غواړه
مینه شـــوه بـــدله، که یــــــارانه بـــدله شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غشي په نــــښه هم په خــــاوره لګي
دا ســـتا بانه د زړه په سر لګيــــږي

سترګې چې سترګو ســــره وجنګيږي
لکه د غر ســـره چې غــــر لګيـــږي

مست او مدهوشه يم ستا سرو شونډونه
چې په پيـــالو کې دې کـــوثر لګيږي

د باخودي احســــاس مې ځــکه وکړ
څنګه ساحــــــل ته سمنـــــدر لګيږي

وسيمه! ډير ځـان ته هوښيار مه وايه
نن ســـــبا زړونه په هنــــر لګيـــږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قمر

طواف وکړم کعبـــې نه که د ســـتا قمر نه تاو شم
پیالې د میو نوش کړم که محـراب منبر نه تاو شم

ناصحه نصیـــحت چـــــې دې زه اورم نه پوهېږم
تسبېح کړمه په غاړه که د خـــوږ دلبـــر نه تاو شم

خپل یار مې ډېر یادېږي خو دا لارې بنـــدې شوې
زه والوزم هوا ته که په ښـــو چــــونغر نه تاو شم

زاهد راته غوسې کړي چــې څه حسن پرست یې ته
خیر زه دې ګناهکار شـم چې د ستا پیکر نه تاو شم

رندانـــو لار مې پرېښې هم خیـــام رانه خـــفه دی
پیالې دې کړې راماتې خـو چې ستا نظر نه تاو شم

وسیم وايي! په ډاګه چې سجـــده دې په لمبو کړم
زردشت دې راته وايي خو چې ستا مجمر نه تاو شم

د هجرت کور، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهکشان

دا ستا د ستورو اسمانــونــو کهکشان تـــه سلام
ستا د ښایست رنګینو ښکلـــو روڼ جهان ته سلام

د سحر باده چې مېلمه د یـــار په کور شوې راته
ستا د خوشبو او د وږمـــو ګلـــو ریحان ته سلام

ما ملغـــــلرې لټـــولې په سیـــــنه د بحـــر
ستا په سینې د ملغــلرو رونـــــد باران ته سلام

څوک په منزل د بر او بحـــــر څوک پلې لاروی
ستا د جَرس د زخمي غـږ سترې کاروان ته سلام

ته چې وطن کې دنیـــاګۍ د ژوند ودانه غواړې
ستا تقدس د مفکـــورې ښکلې ارمـــان ته سلام

ته چې منصور غوندې په دار د محبت کې شولې
وسیمه! ستا د جذباتـــو کلک ایـــــمان ته سلام

د هجرت کور، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غواړم تکلیـــفونه خو جــفا د مینې نه غـــــواړم
غشې مې قبـــول دي خو خطا د میــــنې نه غواړم

خوښ یمه تورتم کې چې اندېـر د ستا د زلفو شم
نه غواړمـــــه، نه غـــواړم ســـبا د میـــنې نه غواړم

ګرځــمه مدهـــــوشه دنیاګۍ ټوله مدهـــــوشه ده
سترګې غواړم، ستا غواړم مینا د میـــــنې نه غواړم

ستورو ته چې ګورمه بیا شپـــې د وصـــال یادې شي
ډوب دې شم تیارو کې خـــو رڼا د مینې نه غواړم

چمنې ځوانېمرګ شـــې چې په غـــږ دې اشنا لاړلو
وې ویل سحـــر شـــــــو واویلا د میـــــنې نه غواړم

زلفې دې وچتې پلوشــــې دې را په بـــــرخه کړه
مه کوه حیــــــا را نه حیـــا د میـــــنې نه غــــــواړم

غواړي وســــــیم تا غواړي کوتره یې په بام شې ته!
نه غواړمه، نه غـــواړم هُما د میـــــــــــنې نه غواړم

د هجرت کور پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

محل چې درته جوړ کـــړمه د شـــنو اوبو په غاړه
سپوږمۍ چې پلوشې وي مونږه ناست یو سره دواړه

ورږمو د پســـرلي چې ستا لمـــن وي رانیـــولې
رباب مې شـــړنګـــولی او تـــه وای راتـــه ولاړه

اه! خیر که د حسرت اوښـــکې په مخ مې بهېدلې
خونـــدونه یو په دوه وو کـــه تا ویـــلې راته ژاړه

کیسو ته دې لېوال یـــمه دیـــدن ته دې یم تږی
اوبو سره ګلـــــونه زرغونیـــږي هـم په شـاړه

بیګاه راته په خوب کې یـو سپېڅلي داسې ویلې
وسیـــمه! په دعا کې دې سپېڅلي میـــنه غواړه

د هجرت کور پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شونډو رنګ

دا شونډې زما ســـرې شـوې که د ستا د شونډو رنګ شو
خيام را باندې څښــلي که د ســتا د ســـترګو بنګ شو

احساس مې راتخنبړي او چې روح مې هم خوشحال شو
دا حســـن ستا مست شـــوی که د ســتا د پيالو ترنګ شو

بيګاه يې راتــه ويلې چــې زنګيــــړه بـــوډې ټال کې
په مخ د کائيناتو مې چـــې جـــوړ درته اورنــــګ شو

چې زلفې مې چيـــړلې[3] په خيــــالونو د وصــــال کې
ترې جوړې انګازې شوې راته جوړ ترې خوږ اهنـــګ شو

دا سره دې انګي دي سره شــــراب په شـــنه پياله کې
دا ګوټ[2] مې چې پياله کړه هر څه ګل، ګلې، ګلرنګ شو

غماز ديــــــوال اوچت و فاصـــلې وې ايجـــاد کړې
نسيم ښکلو وړمو ســـــره ديــــوال د بيخه ړنــګ شو

قسمت راته دنـــيا کې د وصـــال خـوږې نغــمې کړې
دا زه او خوږ جانان سره چې دواړه څنـــګ په څنګ شو

د حسن په مالـــت کې چا خيـــرات د حســـن ورنه کړ
وســـيم کچکول په غاړه کړ چې ســـتا د در ملنـګ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرمنده و

خزان چــې کله راغی له بهــاره شرمنــــــده و
بادونـــه اهـــریمن و له ګلــزاره شـــرمنده و

ساقي ګـدی نشيــن شــو په زيارت کې د پیرانو
چې دنده ور په ياد شــوه له خمـــاره شرمنده و

دا سترګې جادوګـــرې وې چالــونه د فریـــب و
زما د زړه اســـرار ته له اســراره شـــرمنـــده و

ښیښې ته یې په تمـې نه د ډېرې مودې پروت وم
میـنا د اخــــلاص نه وه له غبــاره شـــرمنده و

ابلیـــــس د خیال په ټال کــې ډېر زنګلې ناقراره
ابلیس زما د صبــــــر نـه بــې واره شـــــرمنده و

سرې غوښې یې خوړلې وې مښـوکه یې لا سره وه
یتیم د لـــوږې خبــتې او نهـــاره شـــرمنده و

که سل غمي په غاړه د یعــقوب د جګـــدلک وه
په غاړه د انګـرېزې ســــتا له هاره شرمــــنده و

وسیـــمه! تا ته ویلې وو خیـــام ته به څو دواړه
له قــــوله بې وفا شـــوه له اقــراره شرمنده و

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختر

اختر خو د هغوی دی چې هم ټنـګ دی هم ټکور
چې ښپې يې دي هم پټې او په سر نه دی سر تور

خندا يې که په خوله وي هم په غـاړه يې هارونه
قدم په هغه ځمکه ږدي چې ځمـــکه وي سمسور

او روحاً هم خوشحاله وي په زړونـو هم خوشحاله
نه غږ پـــرې د اغيار شته نه کوم لېـــرې يې پېغور

نو زه به اختر څه کړمه چې ســـرې بلا زبېښلی يم
چې ښپې مې دي هم لوڅې هم چې ګرځمه په اور

اختر رانه مســـتي غواړي ســــرور غــواړي شباب
ددې خبر نه دی چـــې هم جام مې دی نســـکور

اختره! وســـيم پرېـږده چې غمونه ور ســـره وي
دا څنـګه چې لاله لـــري په زړه بانـــدې داغ تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوبه

د شمـــشاد دې هسکې څـــوکې تر پامیره به رسېږي
دا چیـــــنې چې دي روانــــې تر بهیـــره به رسېږي

دا چې خړ شانـــته بچی دی ابـــدالي په کې روزلی
د دښــمن دا تـــوره غـــاړه تر زنځیـــره به رسېږي

دا وېـــرنه او ســــتاینه دا زمـــونږه مشـــغوله ده
دا چې کېږي هر څه کېـــږي تر تقــدیره به رسېږي

مونږ زاده د افغـــان زاد یـــو دا وحشـــت نه شو منلی
د نجات ســـوچه لاســـونه تـــر مجبـــوره به رسېږي

دا چې خېټې غټې کړي دا د بل په مال چې پروت دي
دا نظـــام د مصطـفی دی تـــر زهیـــره به رسېـــږي

دا عظـــمت چـــې رابښـــلی دا ددغې ټکـــي زور دی
که وسیـــمه! ســـوبه غـــواړې تر تکبیـــره به رسېږي

۲۰/۲/۲۰۰۱ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغاوت

په سر چې راته خېـــــژي بغــاوت څنګه ونه کړم
خوږ ژوند چې رانه اخلي شـــرارت څنګه ونه کړم

خوبونه تښـــتوي زما د يــــار له تـــورو سترګو
وحشي حيوان صفــت ته اهانت څنـــــګه ونه کړم

ابادي راوېجاړې کـړي د ښه لارښـــــود په نوم کې
لستوڼي تــک تور مار ته شـــقاقت څنګه ونـه کړم

ظاهراً په قســـــم راســـــره مِهر د صـــدق کاندي
باطن کې تور لعين دی جهـــالت څنـــګه ونه کړم

چې غشي په لېندو کې صيــادان يې امــوخته دي
مېږي کوتــرې شـــان ته رفاقــت څنـــګه ونه کړم

چا ښتر په ملا رامات کړ چا مې ګل د بوټې واخيست
په بې ترســه انســانانو لجاجـت څنـــګه ونــه کړم

دېــوان دفتـــر مې لاس کـې د اغيـــارو پاڼې پاڼې
وسيمه! سپين ميـــدان کې قضاوت څنـــګه ونه کړم

د جولای ۱۳مه، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنار

ما به چې سیــــــورې ته دمه کـــوله، هغه چنار ځوانــــي مرګ
چې د بلبلو په کې کـــــور ودان وو، هغـــه د یار ځـواني مرګ

چې د جَرس په خـــوږ اواز به ویښ شو، هغه جَرس سوری دی
چې به سفـــر د امېـــدونو کاوه، هغـــه کتـــــار ځواني مرګ

چې به مېلې وې د پېغـــــلوټو جوړې، هغه ګــــــودر وچ شوی
چې په کې جـــوړه دنیــــاګۍ د مینې، هغه کنار ځواني مرګ

چې د ویاړو نښـــانې جوړې شـــولې، زمـــونږ ملــــــت د برمه
چې پرې یادګار د پاک شهید جوړ شـوی، هغه مینار ځواني مرګ

کومه مســتي چې د ځـــوانۍ وه په کې، هغه لاهـــو لاهـــو شو
کومه نشــه چې د ځوانۍ وه په کې، هغـــه خمـــار ځواني مرګ

چـــې یې بنســـټ د ازادي کېښـــوده، هغـــــه بابا مـــو لاړه
چې راته خښته یې په خښته کېښـــوه، هغه معـــمار ځواني مرګ

چې تور لونګ په سپین ټټر زنګېـــــده، هغه ښایســـــت څه شولو
چې به نسیـــــم ورته ډالۍ کـــــوله، هغـــه سهـــار ځواني مرګ

چې کومه قام وو د منصور په لاس کې، هغه روڼ قـام مات شوی
ښکلی تصـویر یې د وطـــن جوړوه، هغه شاهـــکار ځواني مرګ

چې به درخــــو ورته پایزېب شـړنګاوه، هغه پایزېب ګونګ شوی
د ادم خان په لاس رباب وسیــــــمه! د ســـــتا ستار ځواني مرګ

پېښور، بورډ بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نفاق ټکي

له خنـــدا نه رپي شــونډې خــو د چا به رپي؟
زما په خـــوله کې له ازله څه خنـــدا نه شته ده

زمونږ په قوم کې د نفـــاق ټکي پخــــوا نه رواج
ځکه پښتون، پښتون ته ګوا شي چې زما نه شته ده

دښتې صحرا مو جهـــنم په څېر بـــــدلې شولې
زمونږ په زړونو په لاســــونو کې دعـــا نه شته ده

چې د تمساح پـه څېر يې سترګې د ژړا نه ډکې
د غمځپلي اهــوګۍ کــور په بيـــديا نه شته ده

چې به غـوټۍ د ګل ګـــلاب خپـــله ارواح بلله
هغه وږمـــه سـهارنۍ مـــو د سـبا نه شـته ده

ځکه خـــو پرخـــه په لاله زمـــونږه نـه وريږي
فضا مو ډکـــه د باروتو هېـــڅ صفـــا نه شته ده

چې کوم وګړي د افغان وينم مجنـون په څېر دي
سر يې ببر څېرې ګرېـــوان وايـي ليلا نه شته ده

ګوره کارغه ته چـــې حـــرم کې د ګربتـــو ګرځي
وسيـــمه! ګــوره چې يې عمـــر ته بقا نه شته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اور لمبه

دا زما په زړه چې اور دی ټــول جهان په اور لمبه شه
تا چې پورې کړ په کور مې ســتا مکان په اور لمبه شه

دا جنت نظیر وطــن مې چـــې زیــور وای په ګلونو
کوم خزان چې پرې لګیا دی دا خـزان په اور لمبه شه

چې د ډېرې مودې زیار مې وو حاصـل یې وه جونګړه
چې توپان ترېنه چاپېر دی دا تـــوپان په اور لمبه شه

چې په ناز به یې لوبــولم او خپـــل ځــانه راته تېر و
چې د وخت یو ســـوداګر و دا جانان په اور لمـــبه شه

وو شـــراب د پاکې میـــنې په کـــې جــوړ و محفلونه
اوس ریاء جامـونه څکمه میســـتان په اور لمـــبه شه

ګل ګـــلاب مې منتـــظر دي هم لاله تـــرې بیدیا کې
چې پـــرې پرخه نه اورېږي دا اســـمان په اور لمبه شه

چې یې سپیـــنې جامې تـــن کې په ریاء الاهـــو وایي
دا بې ترسه خـــود غرضه مسلـــمان په اور لمـــبه شه

وسیـــم ګرځي سر درو کې هر شاهیـــن ورته فریاد کا
چې د کور وحدت نه غواړي دا افغـــان په اور لمبه شه

پېښور، د هجرت کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره جاهـــل یم چې په خړو کـې تصویر لټوم
هغه یو وخـت ؤ چې اوبو کې به تصـویر ښکارېده

که مې کـوډله تکه تـــوره وه لوګـــونه ډکــــه
بیا هم خوشحاله مې فضـــا وه هم تنویر ښکارېده

که په څو ځله یې امېـــل مې لاس کې پاتې شولو
رقیب بې وسه وو په مخــــکې مې حقیر ښکارېده

اوس چې څپېــړه نفرتـــونو ګل په مخ ورکـــړی
نه شته مالیار چې مې د ګل په سر ذهیر ښکارېده

څه لوړ مقـــام وو زما پـــاکې او سپېـــڅلې مینې
په هر قــــدم کې د وصال مې څه تدبیر ښکارېده

چې یې د شرمه د وجـود په ګل خوَله ماته شـــوه
وسیمه! شـان کې دې ښکاره ورته ضمیر ښکارېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاڅکی

نه شته ده ساقي ســـتا په پیالو کې څه نشه نه شته
زه خو اموخـــــــته د تورو ســــترګو په شـــرابو یم

خیر دی که ځیګر ستا په باڼو سوری سوری شو بیا
زه ټپي ټپـــي چـــې په اغـــزو د ســــرو ګلابو یم
***

څلوریزه

سمن او نســـترن چې د عطـــــرونو ارزاني کړه
منې او انار ګل هم د ښـــایست نور افشاني کړه

سنځل د نارنج ګل او ریـــــدي ګل لاسونه ورکړه
نښتر او کوږ چنار هم په خپلو کې یې یاري کړه

***

رنګونو اختـــــلاط کې چې کمـــال دی د رنګریز
جانان مې مسلمان دی خو رقیب مې دی انګریز

پتنګ غـــوندې به ولې په رڼا کې ســــوځېدلې
که موم نه وای جوړ شوی په قالب کې د شمعریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

انحصارې سترګې

زما په روح کې دې رانغښـــــتې ستا خمارې سترګې
ته مې معبود، ته مې صنـم يې ستا شاهکارې سترګې

زما دا سترګې، دغه ستـــرګې، څومره ښکلې سترګې
خدايه(ج) په ټپه کړې، ړنـدې کړې ها اغيارې سترګې

زما وجـــود خـــزان وهلــــی د نفـــاق په سېلۍ
په هره لور کې راتـــه وشه ســـــتا بهارې ســـترګې

زما خوښېږي هغه سترګې په نشو چې ســـــرې وي
زه يم بې زار د زخمي ستـرګو او خونخوارې سترګې

ما د هجـــرت کېـــــږدۍ وهلې د ښـــکلا په وطن
څومره ښـايسته دي، بـــې ريا دي انحصارې سترګې

په دې ګنـــاه يې زه ميـــن يم په مسلمو ســـترګو
ما ته ښېـــرې رانېغې کـــړې دي کُفارې ســـترګې

د سمندر په لوی ســـاحل کې مې څه شـور واورېده
چا راته ويل چې هر څه ډوب کړل دې قرارې سترګې

وسيـــمه! هر څه دې خوښېــــږي په نصيب شه درته
لېکن نصيب دې شه دښمـــن ته بد ګـــومانې سترګې

۱۳۸۴/ د ثور ۱۲مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسي که نه؟

زمـــا د زړه د ســـر چیـــــنو نه لاره
ستا د سراب منـــزل ته رسي که نه؟

دا ســـتا د ســـترګو الـــوتکې غشې
زما او ستا حایـــل ته رســـــي که نه؟

د ستا غرور کاروان په لوړه درومي
دغه کاروان مـــایل ته رسي که نه؟

ستا د نرګــــس پسـرلنی وږمې نه
زما خزان زابـــل ته رســـــي که نه؟

ها! ســـتا د زلفو تنــــابینه کښتی
زما د زړه ساحـــل تـــه رسي که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه يې چې تړې د نشـــې کــړمه خمار په لاس کې
ګرېوان مې څېرې تنې پاتې شوه اغيار په لاس کې

دا زه منـــم او احتـــرام د بشـــر حـــق ګڼـــمه
په دغه شرط چې مې شمله نه شـي کُفار په لاس کې

ډېرې نادود يې د پښـــتون په ټبـــر تېـــرې کړلې
سلګۍ سلګۍ ماشوم يې ورکړ د ناتـــار په لاس کې

زه به هېـــڅ کله د قلـــم پر ځـای ټـوپک وانخلم
که مې څوک ورنه کړي په زوره د ناچار په لاس کې

زه په زنځيـــــر بانـــدې اسيـــر يمه تقـدير په لمن
زه به په څه وايـــم چې زه يم د اختـيار په لاس کې

څومـــــره رښتـــيا او حقيقي ظلمت فـــرمان چلوي
څنګه راګيـــر يو د کاذبه سپيـــــن سهار په لاس کې

که مـو سفـــــر د ازادۍ پيل کـــړو په خپله سيـــمه
زه به رانېسم د کـــاروان ښکلـــې مهار په لاس کې

که مې جانان قدم وانخلي په دې شـــــنو صحرا وو
زه به ديدن د يـــار ورنه کـــــړم انتظار په لاس کې

که ستا تصـــوير جانانه تت ښـــکارېده، نه ښکارېده
وسيم به پاکه کړي هېـــنداره د غبـــــار په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګــوره اغیـــــاره زه دې پېـــــژنمه!
ته که په جامه کــې د پښـــتون راځې

څومره که لیلا لیلا په خـــــوله وایې
قتل ته په خپـــله د مجنـــون راځې

مونږه افغـــانان خو ســره وروڼه یوو
ته خانه خــراب یې پــه بېلتون راځې

مېو د وحـــدت مـــو کلا جـــوړه کړه
ته یې ړنګیـــدو ته په جنـــــون راځې

مخ دې لا تورېـــږي بیـــا په سپینه ورځ
ځکه خو په مکـــــر او شبـــخون راځې

مه وژنه! زمونــــږه افغـــــان مــه وژنه
لاش به دې ان شاءالله په جیهون راځې

زه حیران یم دې تــه، ته کــــارغه ولې
څنګه د ګربتــــو په قشــــون راځې

داسې د وسیم په زړه کې بــرېښي څه؟
وایي چې د خپلو په لمســـــون راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور نړۍ‌واله ورځ

مور مې زمـــا د ارمـــانـونـو دنـــيا
زمـــا د شپـــو او ســـهارونو دنيـــا

چې يې په سترګو کې همت راښوده
راته يـې درس د محبـــت راښـــوده

زما د خيـــال او د فکـــــرونو دنيا
مور مـــې زمـــا د ارمـــانونـــو دنيا

غېږ يې خوشبو ډېـر د جنت په عطرو
زه به يې معطر کـــړم شفقت په عطرو

زما د ځمـــکې اســـمانـــونـو دنيـــا
مـــور مې زمـــا د ارمـــانـــونـو دنيا

مـــورې قربان د ســتا غيـــرت نه شمه
د ســـتا بې شـــانه شفـــقت نـه شمه

زما د دنګـــو دنګـــو غـــرونو دنيا
مور مې زمـــا د ارمـــانـونـــو دنيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یاغي خویـــونه دې په باز د تخیـــــــل رانېسم
تا به کـــړم رامـــه په دانـــه د عـــاشقۍ جانانه

ته شه او زه شم سره دواړه د سپیـن غر په لوري
طبابـــت وکړو د بېـــمارۍ اهــــــــوړۍ جانانه

تا به کـړم میره د خـوبانو که هېـــواد ته راځې
په دواړو لاسو به سـلام کـــــــړي جنګۍ جانانه

ستا د وجود خوَله ده پرخه، پرخـــه، پرخه په ګل
هم دې عطرونه، هم دې راز د زنـــدګۍ جانانه

خلک به عمـــر تېـــــروي د پاشاهـــي په محل
دواړه خوشحال یوو په ژوندون د عاشقۍ جـانانه

چې تربګنۍ کې د سپوږمۍ ته پاتې نه شې ګلې
درته به جوړه کړم د ستــــورو غــاړه کۍ جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اى! د كنـــدز د ښــكلا ګانو ډېوې
ته لږ زمـا د زړه پـــه كور كې تم شه

زما د زړه نـــه بهــــر مـــه وځه تـــه
راته هم ننګو هم پـه پېغور كې تم شه

ته هـــم ريدي، ته هم سنځل شه راته
ته نـــن زما د ســـترګو تور كې تم شه

د منې ګل زمـــونږ د پېـــغلو ښايست
در سره راوړه په دې لـــور كې تم شه

ګل د نارنـــج د ښاپېــــرو په خڼــــو
ته دې اټـن په شرا شــــور كې تم شه

زمـــا د پېغـــلې اهـــوړى په تــــرپا
ته د فطـرت په دغه زور كې تـــم شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قلم را واخلـــــمه حيــــران شمه چې څه وليکم
هيڅ نه پوهيږمه چـــــې بـــد وليـــکم ښه وليکم

زه دومره ډوب د حــــوادثو په ګــــرداب کې شمه
سمه لار پريږـــــږدمه زه لاړ شـــمه په غـــــره وليکم

چړې پړک کيــــږي او ټــــوپکې د کارتوســـــو ډکې
دښمن خو څه کړې چـــــې نادودې د تـــــربره وليکم

زه يم کم عقـــل خو غليـــــــم زما نه ډير دی هوښيار
چې راکې وژنـــې په ژړا بانــــــدې يې څـــه وليکم

خپلو تورمخـــــــو ته د سپيــــــنو لقابــــــونه ورکړي
ها! ته مـــلا ووايـــم، نـــوم ورته د خـــــره وليکم

په مونږ د مرګ فتوا جاري کړي په خپل کور کې ډمې
قلم مې مـــات شه که دا هـــر څه د خپـــل زړه وليکم

هلته ناولـــې نخـــا ګـــرې او پوليـــس څوکيـــــدار
هلته هيـــــرا د منـــدهيي کـــوڅه سپيـــــره وليکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري!

ای! زما مـــورې په ما ګرانې مورې
ما ته د هــر چا قــدردانې مـــورې

ستا په کتو مې زما سترګې خـــوږې
راته ډالـــۍ یې د یـــزدانې مورې

په ما دې ګل ګوزار پېرزو هم نه شي
زما په درد بانــدې حیـــرانې مورې

زه به ستا خـــاورې د قــــدم ښکلوم
ته زما ژونــــد یې مهـــربانې مورې

په برکـــت دې زه جنـــت ګټــــمه
ته زمــا ځـــان زما جانانې مـــورې

زه دې هېـــواد په میـــــنه وروزلم
ته وې په اصـل کې افغــــانې مورې

زه به نـــړۍ خوشحالي ټـولې کړمه
ستا په لمـن کې جاوېـــدانې مورې

زه وسیـــم دعا ته دې محـتاجه یمه
بې له تا هېڅ یم با ایمــــانې مورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيمه ازاد نظم

ای! عزرايله نوره کډه وکړه
نور بس دی ستړی، ستومانه به يې
لړ ها خوا څو قدمه وړاندې لاړ شه
هلته د ژوند د قافلو غارتګر
هلته د مرګ د هوسو سوداګر
لږ انتقام ددې ولس واخله
يو ځل نه لس په لس واخله
ای! عزرايله نوره کډ کړه
***
دلته دې ډېرې میندې بورې کړلې
دلته هم ډېرې خورکۍ کونډې شولې
دلته هم ډېر شول ځوانیمرګ ځوانان
چا وويشتل څوک په خپل مرګ ځوانان
ښې کروندې مو هديرې جوړې شوې
خوشحاله وخت مو غم شپې جوړې شوې
ای! عزرايله نوره کډه وکړه
***
لړ ها خوا څو قدمه وړاندې لاړ شه
هلته ضمير د انسانانو مړ دی
هلته پلان د ورور وژنې جوړ دی
دلته به ما وژنې خپل ورور وژنې
هم مې خپل زړه، هم مې سترګو تور وژنې
په رنګ يې سپين کړې د تور مخو ياری
ها! د بدمرغو او شرمښو ياری
ای! عزرايله نوره کډه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شهید رهبر او د زړه ســـر ته سلام
ها! بې کتـــابه پیغمبر ته ســـــلام

ها! د میړانـــې او د ســـولې رهبر
ها! د بې وزلو لوی اختـــر ته سلام

ها! د غیرت هغه بې ســـــارې مثال
دښمن په سر هغه محشـــر ته سلام

ها! د پامیر ها د شمشاد څوکې ته
هغه بابا، هغه سپـــــین غر ته سلام

وسیم به تل هغـه په زړه کې ساتي
هغه نجیـــب هغه افســــر ته سلام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خلک د کال د ها رنګـــونو انتـــخاب کې ماهر
مونږه د وینـــو جـــوړولو په خـــوناب کـې ماهر

وایي راتلونکی کال د رنګ به د اوبو په رنګ وي
مونږه د دښتـــو ورښــودلو په ســراب کې مـاهر

د مېړنو دښتـــو، مېـــرو نه ســــــره ګلان ټوکوي
مونږه د بـوټـو پرېکـــولو د ګـــــــلاب کې ماهر

ځان يې سنبال کړ په تعلیم باندې ګاونډ ځوانانو
مونږه په ټنګ او په ټکـــور او په شباب کې ماهر

خلک د لمر په شان ځانـــونه کړي عیان خلکو ته
مونـــــږه په مـــخ د کشکولو په نقـــاب کې ماهر

راځئ! ور درومــــــو د رڼا او خوشحالۍ لورې ته
وسیـــمه! ته يې د پخـــــــوانه په شتاب کې ماهر

۱۳۹۸/۹/۱۷ل
کابل، تایمني

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سرې شونډې شـــنه پياله کې
خـــمار پـــه ميـــــکده کې

زبون زبـــون احســـــاس مې
ښاغلــــي تلــــوسه کــــې

کفــــــر کفـــــر ســــــترګې
د ديـــــن په فلســـــفه کې

ياغـــــي ياغـــي خويــــونه
د عشــــق په سلســـــله کې

بانــــه يــــې غشــــې غشــــې
د ميـــــنې معــــــــرکه کې

جنــــون جنــــون کردار يې
ســــتم تنــــګه سيــــــنه کې

د ظلـــــــم انتــــــها يــــــې
نه ځايېــــــږي په کعـــبه کې

يــو ورځ بــه ورتـــــه ښــــايم
حقيــــــــقت پـــــه ائيـــنه کې

ساتـــم يې لکـــــه اوښـــــکه
د ســــــترګو پــــــه کاســـــه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګـــلاب ګـــلاب جـــانان مې
د زړه پـــه حجـــــره کـــې

۱۳۹۸/۲/۶ل

بغلان مرکزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پاکه ربه ســـتا له در ســـــره ولاړ یم
ګناهــکارو کې د ســر ســره ولاړ یم

زاهد وايي چې همدا وخت د توبو دی
د ربــاب او د هنـــر ســـــره ولاړ یم

میخانې کې مـې پیالې دي ماتې کړي
تخییل کـــې د کـــوثر ســـــره ولاړ یم

هم شراب وو هم پیاله وه ساقي، زه وم
اوس ناچـــاره د منـــبر ســـــره ولاړ یم

ښه پوهېږمه چې لاندې لـوی ګړنګ دی
تـــورو خـــارو د کمـــر سره ولاړ یم

ناپـــوهي دې، وزرونـــه خپـــاره کړي
بې ضمیـــره تور رهبـــر ســـره ولاړ یم

زه وسیـــم که په تیارو کې مزل کاندم
وخت به راشـي چې د لمر سره ولاړ یم

۱۳۹۸/۷/۹ل

بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سوله مينه، سوله ژوند، سوله هستي ده
سوله عشق په ميخانه کې بد مستي ده

سوله دُر، سوله دُرخو، سوله رباب ده
د ادم د مينې راز دی زنده گي ده

سوله گل، سوله گلاب دی، سوله پرخه
سحرگه کې د نسيم سره ياري ده

سوله عود، سوله عنبر، سوله خوشبو ده
سوله اوښکه، شهلا سترگو نرگسي ده

سوله يون، سوله مشال، سوله کتاب دی
سوله غواړه! چې لوی خدای ته بنده گي ده

زه په درې ټکو يې غندمه وسيمه!
جنگ سپېره دی، جنگ مو وژني، جنگ نېستي ده

۱۳۹۸/۱۱/۱۱

مرکزي بغلان، بغلان ادبي بهير

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادښت

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library